

"Kapitalizmin En Yüksek Aşaması: Emperyalizm" 100 yaşında

Lenin, eserini oldukça mütevazı bir çalışma olarak niteler. Ancak, bu eser gerçekte marksist ekonomi politiğe kendi çağında yapılmış bir katkı niteliğindedir. Kısadır, ama yoğun bir emeğin, titiz bir irdelemenin ürünü ve ifadesidir. Bir derinliğe sahiptir.

Asla bir propaganda metni değildir.

Bir akademik çalışma da değildir. Tam tersine bir eylem kılavuzudur. Nitekim her daim sadece bir aydınlatma işlevi görme-yip, işçi sınıfına ve emekçi yığınlara yol gösterici bir işleve sahip olmuştur. Başka bir anlatımla, Lenin'in *Emperyalizm* adlı eseri, dünya işçilerine ve komünistlerine sadece dünyayı yorumlamayı değil, çok

daha önemli olarak, dünyayı değiştirmeyi öğretmiştir. Eserin kalıcılığı ve değeri de bundandır. Kapitalizmin tekeli aşaması olarak, emperyalizme ilişkin teori derinleştirilecekse eğer, bu ancak ve ancak yine Lenin'in saydığı 5 temel maddeye dayanılarak yapılabilir. Demek oluyor ki Lenin'in bu büyük eseri hâlâ günceldir. **s.15**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 39
21 Ekim 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

Sermaye iktidarı savaş ve yıkım dayatıyor!

İşçi sınıfı direnmeli, faturayı ödemeyi reddetmelidir!

4

Erdoğan "piyon değil, at olmak" istiyor

Türk sermaye devleti Başika kampını satranç tahtasında "piyonluk"tan "at"lığa terfi etmek için elde tutmaya çalışmaktadır.

9

İşten atmalara karşı devrimci sınıf politikası

Tüm sınıf bölüklerinin ve metal işçilerinin sermayenin boyunduruğundan gerçek kurtuluşu ancak dişle diş bir sınıf mücadelesi ile mümkündür.

18

YÖK'e ve YÖK düzenine karşı mücadeleye!

Gençlik mücadelesinin durgun ve parçalı tablosunu dikkate alarak 6 Kasım'ı kitlesel ve birleşik bir mücadele hattıyla örnek için seferber olmalıyız.

Anti-emperyalist mücadelenin güncel sorun ve ihtiyaçları

s.3

Ortadoğu'da gerilim ve Türkiye - EKİM

s.12

Sermaye iktidarı savaş ve yıkım dayatıyor...

İşçi sınıfı direnmeli, faturayı ödemeyi reddetmelidir!

Sınıf devrimcileri başta olmak üzere tüm ilerici-devrimci güçlerle ilerici-öncü işçi ve emekçiler gerici/yıkıcı savaşa karşı direnmeli, dayatılan faturayı ödemeyi reddetmeli, yayılmacı dinci ırkçılığı teşhir etmeli, bölge halkları arasındaki dayanışmayı güçlendirmeli, işçilerin birliğini halkların kardeşliğini inşa etmek için seferber olmalıdır...

Kapitalist emperyalizmin Ortadoğu halklarına dayattığı yıkıcı savaş, durulmak bir yana giderek şiddetlendiriliyor. Kapitalizmin küresel krizinin pekiştirdiği bir düşüş içinde bulunan ABD emperyalizmi ile Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi aktif suç ortakları tarafından yürütülen bu savaşta cihatçı çeteler de tetikçi olarak kullanılıyor. Bu arada ABD güdümünden kurtulamayan Avrupalı emperyalistler de savaş suçunun ortakları arasında yer alıyor.

Bu gerici vahşi savaşın yarattığı ağır yıkımın faturası bölge halklarına kesiliyor. Irak, Libya, Suriye, Yemen gibi Arap ülkelerini tahrip eden savaşın kurbanları milyonlarca ifade ediliyor. Emperyalistlerle -Türkiye başta olmak üzere- işbirlikçileri tarafından yaratılan El Nusra, IŞİD gibi cihatçı katil sürüleri, bizzat yaratıcıları tarafından savaşı yaymanın araçları olarak kullanılıyor. Hal böyleyken, saldırganlar hedef aldıkları ülkelerle halklarını "terörden kurtarmak" için savaştıklarını iddia ederek ahlaksızlık ve riyakarlığın tüm sınırlarını altüst ediyorlar.

YAĞMADAN PAY KAPMA HİSTERİSİ

Kapitalist dünya sisteminin bir parçası olan Türk sermaye devleti, ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki en sadık tetikçilerinden biridir aynı zamanda. Bu uğursuz/alçaltıcı konum Tayyip Erdoğan AKP'sinin gırtlığına kadar savaş suçuna batmasına yol açtı. Hem emperyalist savaşın taşeronluğuna soyunan hem kendi yayılmacı hevesleri için saldırganlaşan dinci sermaye iktidarı, Suriye ve Irak topraklarını işgal ederek yağmadan pay alma histerisine kapıldığını somut olarak gösterdi.

İçeride dinci-faşist diktasını tahkim ederken, komşu ülkelerin yağmasından pay almak için ise orduyu sınır ötesi iş-

gallere sevk eden AKP iktidarı, şefleri tarafından yapılan açıklamalarla da ateşe körükle gidiyor. Yayılmacı hırsırları güçlerini aşan bu iktidarın şefleri, küstahça vaazlarla öne çıkmaya çalışıyorlar. Bu politika ile rejim krizini dışarı aktarmaya, dinci-ırkçı söylemlerle emekçileri sersemletmeye çalışan iktidar hem içerideki zayıflığını dengelemeye hem yayılmacı heveslerini gerçekleştirmeye çalışıyor.

EMEKÇİLERE UYSAL KÖLELİK DAYATILIYOR

Bu yayılmacı saldırganlık, riyakârlıkta sınır tanımayan demagojiler eşliğinde toplumun emekçi kesimleri nezdinde meşrulaştırılmak isteniyor. Dinci-ırkçı söyleme sarılan AKP şefleriyle medyadaki tetikçileri, bir yandan milliyetçi kof destanlar uydururken, öte yandan "darbeye/teröre karşı mücadele", "milli birlik", "ulusal çıkarların korunması" vb. söylemlerle fütühatçı-yağmacı heveslerini örtmeye çalışıyorlar.

Dikta rejimini tahkim etmek, işçi sınıfının ürettiği artı-değeri yağmalamak, kurtlar sofrasına atılan komşu ülkelerden parça koparmak için çırpınan bu iktidar, işçi sınıfıyla emekçilere ise "uysal kölelik" dayatıyor. Kendileri servet ve sefahat içinde yüzerken, emekçilere "zor dönem-deyiz, kemerlerinizi sıkın, fütühat için ölmeye hazır olun, iktidarın ölüm, yıkım ve yağma politikalarına sesinizi çıkarmayın, bu sizin 'dini' ve 'milli' vazifenizdir" diye buyuruyorlar.

ETKİN-MEZHEPÇİ POLİTİKALARIN FATURASI

Bağdat hükümetinin uyarı ve taleplerine rağmen Türk ordusunu Başika'dan çekmeyen sermaye iktidarı Irak sınırına askeri yığınak yapmaya da başladı. Gözü dönmüş yayılmacıya eşlik eden

dinci-ırkçı vaazlarla emekçiler sersemletilmeye, sınıfsal kimlik ve sınıfsal taleplerinden uzaklaştırılmaya, vahim sonuçlar yaratması kaçınılmaz olan bu politikanın faturasını ödemeye razı edilmeye çalışılıyor.

Fiili savaşı da içeren yayılmacı histerinin işçi sınıfıyla emekçiler için yarattığı sorunlar günden güne ağırlaşıyor. Bu politikada ısrarın emekçilere daha çok işsizlik, yoksulluk, sefalet ve ölümden başka bir şey sunması mümkün değil. Milliyetçi, ırkçı, dinci söylem sermaye sınıfı ve onun temsilcisi olan AKP iktidarının kirli niyetlerini örtme ve emekçileri zehirleme çabasından başka bir anlam taşıyor. Tarih boyunca egemen sınıflar, emekçileri gerici/kirli savaşlarının kurbanları haline getirebilmek için dinciliği, milliyetçiliği, mezhepçiliği, ırkçılığı kullanmışlardır.

İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN TEK SEÇENEĞİ DİRENMEKTİR

Kriz kapitalizmin krizi, savaş sermayenin savaşı, yayılmacı histeri dinci-ırkçı iktidarın histerisidir. Bunların hiçbirisi işçi sınıfıyla emekçilerin sorunları, talepleri ya da özlemleriyle ilgili değildir. O halde hiçbir onurlu emekçi yayılmacılığa, fetihçiliğe, dinci-ırkçı hamasete itibar etmemeli, halkları ve işçi sınıfını parçalayıp birbirine düşman yapmak isteyen bu tuzaklara düşmemeli, tehlikenin farkında olmayan arkadaşlarını ise uyarmalıdır.

Sınıf devrimcileri başta olmak üzere tüm ilerici-devrimci güçlerle ilerici-öncü işçi ve emekçiler gerici/yıkıcı savaşa karşı direnmeli, dayatılan faturayı ödemeyi reddetmeli, yayılmacı dinci ırkçılığı teşhir etmeli, bölge halkları arasındaki dayanışmayı güçlendirmeli, işçilerin birliğini halkların kardeşliğini inşa etmek için seferber olmalıdırlar.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/39 * 21 Ekim 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Savaş ve anti-emperyalist mücadelenin güncel sorun ve ihtiyaçları

Emperyalistlerin savaş ve saldırganlık politikalarının odağında uzun dönemdir Ortadoğu bulunuyor. Suriye’de emperyalistler tarafından kışkırtılan gerici-ci-hatçı çeteler eliyle süreç, bölge halklarının yıkımını ağırlaştırmaya devam ediyor. Halep bugün iç çatışmanın merkezinde duruyor. Ancak her ne kadar IŞİD’e karşı verilen mücadele olarak yansısı da bölgedeki gelişmelerde emperyalist güçlerin hegemonya mücadelesi belirleyici olarak öne çıkıyor.

Bölgede iç savaşın bir diğer temel cephesi ise Musul’da açıldı. Irak ordusu ve peşmerge güçlerinin, Amerika’nın desteği ve kimi grupların aktif tetikçiliğiyle başlatıldığı Musul operasyonu bir sürece yayılacak gibi gözüküyor. IŞİD’in bahane olduğu operasyonda, asıl amaç çok açık ki Musul’daki kaynaklardır ve görünen o ki, operasyonu gerçekleştiren güçler, IŞİD sonrası Musul’dan pay kapma yarışına şimdiden girmiş bulunuyorlar.

Türk sermaye devleti, uzun süredir yayılmacı heveslerle Ortadoğu’da etkin bir rol oynama peşindeydi ve son süreçte ABD’nin onayıyla fiilen sürece dahil oldu. Bölgede kendine alan açma ve Kürt halkının kazanımlarını engelleme çabası içinde olan Türk sermaye devleti, gerici çeteleri de kullanarak başlatıldığı Cerablus işgalinin ardından bölgedeki varlığını sürdürüyor. Kürtlerin kazanımlarını engellemek ve kendi etki alanını geliştirmek amacıyla Suriye topraklarında ilerleme hevesi ise, emperyalist güçlerin engellerine takılmış durumda. Gerici çetelerle anlaşma sonucu hiç zorlanmadan Cerablus’u ele geçiren TC ordusu, uzun dönemdir emperyalistlerden talep ettiği tampon bölgeyi fiilen yaratmış durumda. Bugüne kadar yapılanlar konusunda, “bu sınırlarda kalındığı ölçüde” emperyalistlerden onay alan AKP iktidarı, Kürt sorunu fobisiyle yayılmacı hevesleriyle hamlelerine devam ediyor. Öte yandan, Irak cephesinde ise Musul operasyonunun dışında tutulmanın hezeyanlarını yaşıyor.

Bölgedeki gelişmelerin nereye doğru evrileceği belli olmamakla birlikte, Türk devletinin savaş batağının içine giderek daha fazla saplanması kaçınılmaz olarak gözüküyor.

FATURAYI İŞÇİ VE EMEKÇİLER ÖDÜYOR

Yıllardır süren iç savaşta Ortadoğu halkları büyük bir yıkım yaşadılar ve yaşamaya devam ediyorlar. Yaşamını yiti-

ren on binlerce insanın yanı sıra, milyonlarca insan da göç etmek zorunda kaldı. Öyle ki, henüz başlayan Musul operasyonunda, daha ilk hafta 200 bin kişinin (savaşın kurşun ve bombalarından, çetelerin işkence ve vahşetinden kurtulabildikleri durumda) göç etmekle karşı karşıya kalabileceğinden ve Musul çevresindeki mülteci kampı imkanlarının ise 60 bin ile sınırlı olduğundan bahsediliyor. Göç edenlerin gelebilecekleri bir diğer adres Türkiye ve Türkiye’de gerek mültecilerin, gerekse de mülteci kamplarının trajik durumu ise ortadadır.

Öte yandan, Türk sermaye devletinin izlediği savaş ve saldırganlık politikalarının yıkımını Türkiyeli işçi ve emekçiler ve ezilen halklar yaşıyor. Savaş politikalarının tüm ekonomik faturasını işçi ve emekçiler öderken, aynı zamanda yoksul emekçilerin çocukları savaşta yaşamalarını yitiriyor. Dışarıda izlediği politikayı içeride ise baskı ve şiddet politikaları tamamlıyor.

EMPERYALİST SAVAŞ KARŞITI MÜCADELENİN ZAYIFLIĞI

Emperyalist hegemonya mücadelesinin yoğunlaştığı sahada, Ortadoğu’da, Suriye ve Irak’taki durum kızışmış, Türkiye’de savaş tezkeresi burjuva partilerin onayı ile mecliste kabul edilmiş ve Türkiye bu tablonun fiilen parçası haline gelmişken, emperyalist savaş politikalarına karşı tepki oldukça cılız düzeyde kalıyor.

Kuşkusuz, bunda 7 Haziran’ın ardından yoğunlaşan, 15 Temmuz darbe girişimi ve OHAL’le birlikte daha da sertleşen faşist baskı ve devlet terörünün belirleyici bir yeri var. Sınıf ve emekçi kitle hareketine, ilerici ve devrimci güçlere, Kürt halkına yönelik baskı, yasak ve tutuklama terörü şiddetlenmiş ve toplumsal muhalefeti de sindirmiş durumda. Ancak

söz konusu sessizliği sadece bununla açıklamak yeterli değil.

Türkiye solu ve ilerici güçlerine reformist-parlamentarist anlayışın hakim hale gelmesinin bunda belirleyici bir rolü var. Zira fiili meşru mücadele yerine parlamenter zeminlerde, düzen içi boşluklarda sorunların çözümü algısı egemen hale gelmiş bulunuyor. Bir başka belirleyici etmen ise, halihazırda reformist solun merkezinde Kürt hareketinin duruyor olmasıdır. Kürt hareketi her geçen gün Ortadoğu’da belirgin bir güç kazanıyor ve etki alanı genişliyor. Dahası, çatışmaların tam göbeği ve tarafı olduğu, hatta bu süreçte ABD ile birlikte davrandığı ve ABD’nin bölgedeki temel bir dayanağı olduğu koşullarda, Türkiye cephesinde Kürt hareketinin anti-emperyalist bir çizgi izlemesi beklenemez. Dahası Kürt hareketinin Ortadoğu’da girdiği ilişkiler, üstlendiği rol ve emperyalistlerle kurduğu ilişkiler, Türkiye’de on yıllardır var olan anti-emperyalist duyarlılığın zayıflamasına da yol açan etkilerde bulunmaktadır.

EMPERYALİST SAVAŞ KARŞITI MÜCADELEDE GÜNCEL GÖREVLER

Savaş karşıtı mücadelede güncel görevleri belirleyen, kuşkusuz ki mücadelenin politik eksenidir. Tutarlı bir savaş karşıtı mücadele, öncelikle anti-emperyalist ve ondan bağımsız olmayan anti-kapitalist hattı içermek durumundadır.

Zira savaşlar, emperyalist ülkelerin çıkarları için gerçekleştirilmekte, sömürü düzenlerinin devamı hedeflenmektedir. Geriye dönüp iki emperyalist paylaşım savaşına ve '90'lardan itibaren gerici bölgesel savaşlara baktığımızda, emperyalistlerin daha fazla yağma, talan ve sömürü politikaları izlediğini, ama esasında mevcut emperyalist-kapitalist sistemin bekasını amaçladıklarını görürüz.

Bugün Ortadoğu’daki savaş politika-

larına karşı çıkmak, asıl olarak hegemonya krizi içinde olan emperyalist güçlere bir bütün olarak karşı çıkmayı gerektirir. Zira bir yanda ABD, öbür yanda Rusya ve arkalarında sömürü düzeninin devamını hedefleyen tekeller bulunmaktadır.

Savaş karşıtı mücadelede güncel görevlere geçecek olursak; bugüne kadar Türkiye’de güçlü bir anti-emperyalist geleneğin varlığı Türkiye sol hareketinin kazanımı olmakla birlikte, bu süreçte bunun törpülenmesi bir handikapıdır. Keza, aynı şekilde reformist-parlamentarist anlayışın hakim olduğu, ilerici güçler tarafından oluşturulan "demokrasi güçleri", "demokrasi cepheleri" vb. oluşumlar da tutarlı bir çizgiden, aynı zamanda fiili meşru mücadele hattından yoksunlar. Geçmiş dönemlerde ortaya konulan, farklı yönleriyle zayıflıklar taşıyan (genel bir savaş karşıtlığı programı) savaş karşıtı platformlardan bile daha geri bir tablo ile yüz yüzeyiz.

Mevcut tabloyu değiştirecek olan yegâne güç işçi sınıfının devrimci hareketidir. Dolayısıyla güncel görevler de devrimci sınıf hareketini geliştirme hedefi ekseninde ele alınmalıdır.

Savaş gerçekliği, emperyalist-kapitalist sistemin neden savaşlara ihtiyaç duyduğu konusunda çok açık ve net bir propaganda işçi sınıfının içinde sistematik olarak işlenmelidir. Halkların birbirlerine düşman edilmesine karşı, “halkların kardeşleşmesinin işçilerin birliğinden” geçtiği de bir arada ele alınmalıdır. Bu propaganda işçi ve emekçileri ilgilendiren somut gündemler (savaş bütçesi, savaş vesilesiyle her geçen gün katlanan vergiler vb.) üzerinden gündelik ajitasyon ve teşhirle birleştirilmelidir. Aynı zamanda güncel-demokratik taleplerin yanı sıra anti-emperyalist talepler için de mücadelenin yükseltilmesi işçi sınıfı içinde gündemleştirilmelidir. (“Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmaların iptali”, “NATO, AB, AGİT vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkilerin kesilmesi”, “Türkiye’deki tüm askeri üs ve tesislere el konulması”, “İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son verilmesi”, “Dış borç ödemelerinin durdurulması. Tüm dış borçların geçersiz sayılması” vb.)

İşçi sınıfının bu temelde devrimci sınıf bilincini geliştirmek önemli olduğu kadar, sınıfın ileri-öncü kesimlerini devrimci politika ekseninde birleştirmek ve eylemli tepkilere yöneltebilmek sınıfın politikleştirilmesi ve sınıf hareketinin gelişimi açısından önem taşımaktadır.

Erdoğan “piyon değil, at olmak” istiyor

Cumhuri “reis”imiz, Musul operasyonuna Türkiye’nin dahil edilmemesi üzerine oyuna alınmayan küçük bir çocuk misali burnunu çeke çeke ama bir o kadar da kuyruğunu dik tutarak “ama onlar girdi, ben niye girmeyeyim ki” diyor! Ve kendince çok haklı olarak tarihte Irak topraklarına gerçekleştirilen sayısız müdahaleyi hatırlatıyor. Fevri çıkışları olsa da (sahne bazen gerekli olan rol çalmalar diyelim biz buna) her daim emperyalist güçlerin hizmetinde olmuş, özellikle Ortadoğu’da ABD’nin İsrail’den sonraki kolu olarak hareket etmiştir. Bunca kirli pazarlığa, IŞİD gibi cihatçı çeteleri beslemesine rağmen sıra pastanın bölüşümüne gelince dışarıda kalmak, bir “Osmanlı” olarak o topraklarda hüküm sürmüşlüğü dahi varken oyundan atılmak, Tayyip Erdoğan’ın sinirini bir hayli bozmuş görünüyör.

IRAK: EMPERYALİST ÇIKARLARIN ŞEKİLLENDİRDİĞİ BİR HARİTA

Irak’ın siyasal haritasının çizimi dahi bugün emperyalist güçlerin Musul operasyonuna alkış tutmalarının arkasında yatan sebepleri ortaya koymaktadır. Eski şark medeniyetlerinin doğduğu Mezopotamya topraklarında bulunan Irak’ın bugün bildiğimiz siyasi haritasının çizimi 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nın ardından gerçekleşmiştir. 1916 yılında egemen güçlerden Fransa ve İngiltere arasında yapılan Sykes-Picot anlaşması ile Ortadoğu masa başında iki ülke arasında paylaşılmış, harita üzerinde kurulan Irak, Ürdün, Filistin İngiliz bölgesi, Suriye ve Lübnan ise Fransız bölgesi olarak yer almıştır. 1920 yılında Osmanlı’nın yenilgisi ve TC’nin kuruluşu ile birlikte ise Osmanlı topraklarından olan Musul, Bağdat ve Basra’yı da içine alan Irak haritası son halini almıştır.

Emperyalist güçlerin çıkarları doğrultusunda masa başında kurulan Irak’ı İngiliz emperyalizmi çıkan Şii ayaklanmaları sonucunda bizzat yönetememiş, kukla bir yönetimi iş başına geçirerek Ortadoğu’nun siyasal hayatına kan bulamış ve Ortadoğu gibi bereketli toprakların petrol rezervlerinin üstüne konuşlanmıştır.

Irak’ın 1920’lerden bugüne uzanan tarihinde emperyalist hegemonya İngiltere’nin elinden ABD’ye geçse de bir şey değişmeden sürmüştür. O da Irak’ın emperyalist bir müdahale ile kurulduğu ve doğumunu yaptıran emperyalist güçlerce de her daim siyasal, ekonomik, sos-

yal olarak tecavüze uğradığı gerçeğidir. Bunun somut sonucu olarak Irak tarihinde sayısız emperyalist müdahale ve emperyalist çıkarların körüklediği etnik-dini çatışma vardır. Bunların en bilinenleri hiç şüphesiz Körfez krizi ve ABD’nin Irak işgalidir.

İşte Erdoğan’ın burnunu çeke çeke “okyanus ötelerinden gelerek Irak topraklarına giriyorlar” derken, “Irak topraklarına girerken izin mi istediler de ben şimdi izin isteyeyim” diye sitem ederken işaret ettiği olgu, tam da bu rezil bölüm ve işgal geleneğidir.

DÜN “DEMOKRASİ” GETİRDİLER, BUGÜN “TERÖRÜ” BİTİRECEKLER!

Emperyalizm, Sovyetlerin çöküşünün ardından tek kutuplu dünyaya gözlerini açar açmaz Ortadoğu sathında “demokrasi” dağıtıp adeta at koşturmuş, emperyalist hegemonya savaşlarının bir sonucu olarak bölge emperyalist savaş ve işgalere sahne olmuş, sonuçta Ortadoğu’ya demokrasi değil, kan ve ölüm yağdırılmıştı. Halen yaratılan etnik ve dini çatışmalarla Ortadoğu kazanının ateşini körüklemeye devam eden emperyalist güçler, diğer yandan da cihatçı çeteleri sahaya sürmüştü.

2003’te Saddam Hüseyin’e karşı Irak halkına “demokrasi” götürceğiz diyenlerin yarattığı bilanço bugün hâlâ insanlığın hafızalarında. Tıpkı dün kendi besledikleri, sırtlarını sıvazladıkları yönetimleri alaşağı edip “demokrasi” götürerler, şimdi de yine kendilerinin yarattığı ve beslediği cihatçı çetelerin saçtığı ölümü bahane ederek, “terörü” bitireceklerini vaaz ediyorlar. “Irak’ın IŞİD’den temizlenmesi” için kolları sıvayan emperyalist

güçlerin peşinde oldukları tek şey, bölgedeki çıkarlarından başka bir şey değildir. Sonuç yine bölgenin sözde temizlenmesinin ve bu arada silah tekellerinin kasa-larının doldurulması ve mazlum halkın üzerinden elde edilecek milyon dolarlardır. Erdoğan’ın dediği gibi bu işin saha alanının dışında masa alanı da vardır. Ve masada olmak için sahada olmak gerekmektedir. Bugünlerde Erdoğan’ın kopardığı yaygaranın tek sebebi o masada oturmaktır. Ve o masada Irak halkı için hiç de hayırlı planlar yapılmayacaktır.

BAŞİKA KRİZİ, VARLIK YOKLUK MESELESİ

Bugün Irak’ta 2003’ten bu yana çeşitli emperyalist güçlerin eğitim ve stratejik alanları koruma adı altında kamp ve üslerde konuşlandığı binlerce askeri bulunuyor. ABD 2010’da askerlerini geri çekme kararı alsa da IŞİD çetelerini bahane ederek askeri eğitmen adı altında bölgeye asker göndermeye devam etmiş, onu İngiltere, Fransa, Almanya, Rusya, İran, Hollanda, İtalya, Norveç, İsveç ve Danimarka izlemişti. Türkiye ise bu sefere 2015 yılında katılmış, Musul’un Başika bölgesinde Sünni mezhepli yerel gönüllülere askeri eğitim vermeye başlamıştı.

Geçtiğimiz yıl kamptaki asker sayısının artırılmasının ardından başlayan kriz bugün Musul operasyonu ile tekrar tırmandı. Mezhepçi açıklamaları ile Şii yönetimin ve Şii oluşumların tepkisini çeken Türkiye, bölgenin denklemleri gereği işgalci ilan edildi ve şimdilik Musul operasyonunda rol alamadı.

Sahada ve masada olacağız diyen ve tehditlerine Başika’dan asker çekmenin

mümkün olmadığını ekleyen Erdoğan’a sermaye devletinin öteki sözcüleri de eşlik etmekte gecikmedi. Musul’un geleceğinin Türkiye’siz çizilemeyeceğini söyleyen sözcüler, Başika’nın Türkiye’nin Ortadoğu planları için varlık yokluk meselesi olduğunun altını çizmiş oldular.

Irak topraklarında Osmanlı’dan devraldığı hevesler ile konuşlanan ve emperyalist efendileri ile birlikte masaya oturmak isteyen Türkiye’nin ne IŞİD ile bir derdi ne de Irak’taki Türkmenlerin akıbeti ile ilgili bir kaygısı vardır. Başika kampını satranç tahtasında “piyonluk”tan “at”lığa terfi etmek için elde tutmaya çalışmaktadır. Ve belirtmek gerekir ki, Musul koalisyonuna katılan diğer güç odaklarının içinde, Ortadoğu halkına ölüm kusan IŞİD benzeri projelerin altında en çok Türkiye’nin imzası bulunmakta ve en çok Türkiye Ortadoğu halklarının yaşadığı yıkımın sorumluluğunu taşımaktadır. Hal böyleyken IŞİD’le mücadele yalanı ile boy göstermesi arsız bir riyakarlıktır.

ORTADOĞU’NUN ÖZGÜRLÜĞÜ

Musul operasyonu sürüyor. Şimdilik Türkiye oyun dışında kalsa da, cumhuri “reis”imiz yaygaralar koparsa da diplomatik görüşmeler başladı. Sahanın kör bir alanında ve masanın köhne bir ucunda yer kapma çabaları sonuç veriri mi bilinmez, ama tarihin gösterdiği bir gerçek var ki, o da emperyalist güçlerin ağızlarında kirlenen “demokrasi” ve “özgürlük”ün, tüm emperyalist oyunlara karşın ancak ve ancak halkların direnciyle kazanılacağıdır. Hiçbir emperyalist güç ve müdahale halklara özgürlük ve demokrasi getirmemiştir, getirmeyecektir.

Bol “U” dönüşlü Türkiye’nin dış politikası

Günümüzde Ortadoğu emperyalist hegemonya savaşının, çıkar çatışmalarının düğüm noktalarından birisidir. Türkiye de bu çıkar hesaplarında bir taraftır. Her ne kadar bin bir türlü demagojiye başvursa da, terör, güvenlik vb. söylemlerini kullansa da temel mesele sermayenin ihtiyaçları, hammadde ve pazar kavgasıdır. Türkiye bu kavgada bağımsız bir taraf da değildir. Erdoğan’ın bütün konuşmaları tek tek ele alındığında, aksi iddia edilse de bunun böyle olmadığı, yapılan “U” dönüşlerinden, emperyalistlerle iyi geçinmek adına yapılan politika değişikliklerinden yansıyor.

Türkiye içeride ve dışarıda başta ABD emperyalizmi olmak üzere İsrail, AB ve Rusya’nın güdümünde hareket etmektedir. Zaman zaman boyundan büyük laflar etse de sadık bir uşak olarak özür dilemesini de, geri adım atmasını da bilmektedir.

Örneğin Kasım 2010’da Füze Kalkanı konusunda “Topraklarımızın genelinde böyle bir şey düşünülüyorsa, zaten bu kesinlikle bize verilmeli; aksi takdirde böyle bir şeyin kabulü mümkün değil” şeklinde konuşan Erdoğan, birkaç gün sonra “Buranın komuta sisteminin, tamamıyla NATO’da olması gerektiğini söyledik” diyebilmişti.

Yine Şubat 2011’de NATO’nun Libya’ya müdahalesi gündeme geldiğinde “NATO’nun ne işi var Libya’da? Böyle saçmalık olabilir mi? Türkiye olarak biz bunun karşındayız...” sözlerini

sarf eden Erdoğan, 3 hafta sonra, “NATO Libya’nın Libyalılara ait olduğunu tespit ve tescil için oraya girmelidir” demekle bir beis görmemişti.

Her iki örnekte de ortaya çıktığı gibi NATO ne derse Türkiye’nin dış politikası da odur. NATO’nun ABD’den bağımsız hareket etmediğini ise söylemeye bile gerek yok.

Türkiye’nin ABD’ye, İsrail’e, Rusya’ya yer yer celallenmesi ama hızla özür dilemesi, geri adım atması da sıkça yaşanan bir durumdur. Rus uçağını düşürüp, Rusya’nın özür dilemesi gerekir diyen fakat kendisi özür dileyen; Mavi Marmara olayından sonra Gazze ablukası kalkmalıdır deyip, İsrail’le ilişkileri düzeltmek için ablukayı unutan Türkiye’nin dış politikasının “bağımsız”lığının sınırları bu geri adımlardan görülebilir.

Ortadoğu’da özellikle Suriye üzerinden yürütülen kirli pazarlıklar ve çıkar ilişkileri göz önüne alındığında Türkiye’nin Suriye politikasının emperyalist ilişkilerle ve emperyalistler arası pazarlıklarla ne kadar da uyum içinde olduğu daha iyi anlaşılacaktır. 4 yıl öncesinde “kardeşim Esad” derken “diktatör Esad” söylemine geçen, 4 yıl boyunca “Esad gitmelidir” derken, “Esad’lı geçiş süreci olabilir” diye çark eden Erdoğan, Türk dış politikasının çapsizliğini, daha doğrusu emperyalistlerin güdümünde olduğunu ortaya koymaktadır. Son olarak Temmuz 2016’da Başbakan Binali Yıldırım, “Suriye’yle iyi ilişkiler geliştirmek bizim vazgeçilmez

hedefimizdir” diyerek, “U” dönüşünü tamamlamıştır.

Bugün de Irak’la kurulan ilişkiler, Başika Kampı ve Musul operasyonu üzerinden benzer şeyler yaşanmaktadır. Irak hükümeti IŞİD karşısında Türkiye’nin kendi sınırları içinde bulunmasına karşı çıkmazken, bugün IŞİD’in temizlenmesi operasyonunda Türkiye’yi istememektedir. Bu elbette ki kendi tercihi değil, ABD’nin tercihidir. ABD Musul’a Türkiye’yle birlikte girerek ona da pay vermek zorunda kalmak istememektedir. Suriye’de Rakka üzerinden de benzer planlar yapmaktadır. Erdoğan ilk konuşmalarda Irak hükümetine “haddinizi bilin, biz Başika’da kalacağız, Musul operasyonuna ülkemizin güvenliği için katılacağız, karışamazsınız” vs. demekteydi. Oysa Türk sermaye devleti başlamış bulunan Musul operasyonuna dahil edilmedi. Tüm celallenmelerine rağmen AKP yönetimindeki Türk sermaye devleti ABD’yi karşısına alıp adım atamamaktadır. Bir heyet gönderip pazarlık yapmak tadırlar Irak hükümetiyle.

Bütün bunlar göstermektedir ki, sermaye iktidarı istediği kadar bağımsızlığını ilan etsin, ülke çıkarları, güvenliği vb. demagojilerine başvursun, onun hareketlerini emperyalistlere olan kölece bağımlılık ilişkileri belirlemektedir. Ve bu iktidar nefes aldıkça, sömürü devam ettikçe, kapitalist çıkar ilişkileri sürdükçe başka türlü olması da mümkün değildir.

Irak sınırına askeri sevkiyat

Ortadoğu’nun emekçi halklarına nüfuz etme amaçlı kirli çıkarları doğrultusunda Irak’a saldırıda rol kapmaya çalışan Türk sermaye devleti emperyalist koalisyonun Musul saldırısına paralel olarak Irak sınırına yığınak yapmayı sürdürüyor.

TSK birliklerinin sevk edildiği bölgeye 16 Ekim gecesi de sevkiyatlar yapıldı. Sınırdaki bulunan Şırnak’ın Silopi ilçesine tank ve zırhlı araçlar konuşlandırıldı.

Kapalı kasalarda mühimmat araçları, tanklar ve kirpilerin yanı sıra tank gibi ağır zırhlı araçların taşınması için kullanılacak boş TIR’ların sınır birliklerine sevk edildiği kaydedildi.

“Özel güvenlik bölgesi” ve yasak ilanları

Türk sermaye devleti Kürt halkına yönelik kirli savaşında “özel güvenlik bölgesi” ve “yasak bölge”leri kullanmaya devam ediyor. **Hakkari** Valiliği tarafından yapılan açıklamada 25 ayrı bölgenin 15-29 Ekim tarihlerinde “özel güvenlik bölgesi” ilan edildiği duyuruldu. Açıklamada, sermaye devletinin kirli savaşının yol açtığı yıkımın üstü örtülerek “terör” demagojisi sürdürüldü.

Diyarbakır’da da 17 Ekim’den itibaren Lice, Hazro ve Karaz ilçelerine bağlı 14 köyde “ikinci bir duyuruya kadar” yasak ilan edildi.

Dinci-gerici AKP iktidarının kaçınılmaz akıbeti

15 Temmuz darbe girişimi oldukça kolay savuşturuldu. Dinci-gerici iktidar, devletin tepesindeki zatın "Allahın lütfu" olarak nitelediği darbeyi fırsata çevirmekte gecikmedi. Parasız ulaşım başta olmak üzere devletin tüm imkanları seferber edilerek, demokrasi havarisi pozlarında her akşam demokrasi nöbeti adlı, giderek artan ölçüde din silahının da kullanıldığı mitingler düzenlendi.

MHP bu arada adeta AKP'lileşti. CHP utanç verici biçimde dinci-gerici iktidara teslim oldu. Burjuva cumhuriyetin ve kazanımlarının bekçisi olduğunu söyleyen CHP başkanı önce cumhuriyeti kuşa çevirenlerin çağrılarını uyarak Yenikapı mitingine, ardından da asla gitmem dediği "kaçak saray"a koştu. Burjuva cumhuriyet, tarihinde bu denli düzen içi muhalefet yoksunluğu yaşamamıştır. Türkiye halkları dinci-gerici bir iktidara mahkum edildi adeta. Elbette bu herkesten önce burjuvazinin utancıdır.

Bu elverişli koşullarda çok geçmeden OHAL ilan edildi. Sonra KHK dönemi başlatıldı. Başta Kürdistan'dakiler olmak üzere, ne kadar kirli ve karanlık icraat varsa tümü "FETÖ" olarak kodladıkları darbecilerin üzerine yıkıldı. Dünyada örneği az görülen kitlesel düzeyde bir gözcaltı ve tutuklama furysı başlatıldı.

Bir süre FETÖ operasyonları olarak gerçekleştirilen operasyonlar, beklenildiği gibi çok geçmeden esas hedefine yöneldi. Toplumsal muhalefet hedef tahasına çakıldı. Kürt halkına dönük kirli savaş daha da şiddetlendi, yeni boyutlar kazandı. Alevi kitlesine dönük saldırıganlık daha açıktan sürdürölür oldu. En cılız muhalif ses dahi anında bastırıldı. Dinci-gerici iktidarın icraatlarını eleştiren aydınları, akademisyenleri, gazetecileri cezaevine yollamak olağan hale geldi. İlerici ve devrimci güçlere yönelik saldırılar hem daha da tırmandırıldı hem de bir süreklilik kazandı. Bu saldırılardan ilk nasibini alanlar ise cezaevlerindeki devrimci tutsaklar oldu. Hak gaspları ve yap-

tırımlar devreye sokuldu. Yetmedi tam bir işkenceye dönüşen sürgün sevkleri başvuruldu.

Dinci-gerici AKP iktidarının kutuplaştırma ve gerilim siyaseti yoğunlaşarak devam ediyor. Toplumla dinci-gerici iktidar arasındaki gerilim gitgide büyüyor. Öncelikli hedefi Kürt halkı olan savaş politikaları bu iktidarın yegane politikasıdır. Öyle ki ısrarla izlenen savaş politikaları, kelimenin gerçek anlamında, bu kanlı ve karanlık iktidarın varlık koşulu haline gelmiştir. Cumhuriyet tarihinde kirli savaşın çok örneği vardır. Ancak AKP iktidarı, Türkiye işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına dönük olarak cumhuriyet tarihinin en kirli, en kanlı, en karanlık savaşını yürütmektedir.

Sermaye devletin adeta mahkum olduğu savaşın ikinci alanı ise Suriye ve Irak'ı ile tüm bir Ortadoğu'dur. Bölge çok hareketli. Bir yandan ABD, AB ve Rusya'sı ile emperyalist büyük devletlerin, ucu yeni bir emperyalist paylaşım savaşına açılan bölge odaklı nüfuz mücadeleleri, bir yandan bu güçlerin eseri olan kanlı iç savaşlar, ama en çok da sınırının hemen dibinde beliren yeni bir Kürt devleti,

üstüne üstlük yeni Osmanlılık hırsı ve hevesi içindeki AKP iktidarının dümenini tuttuğu sermaye devletini bir vantuz gibi gide şiddetlenen ve yayılan bölgedeki savaş batağına sürüklemiştir. Dinci-gerici iktidarın marifeti olan ve "Fırat Kalkanı" olarak kodlanan Cerablus seferi bu durumun en somut ifadesidir.

Şimdi buna bir de Musul sevdası eklenmiş bulunuyor. ABD'nin öncülüğünde ve emperyalist koalisyonun, Irak merkezi hükümetinin ve Barzani'ye bağlı peşmergelerin başlatmış olduğu Musul seferine bir an önce dahil olmak için can atıyor. Önce bu alanda, somut olarak da Sincar'da beliren PKK etkisini bertaraf etmek, en azından tehlikenin bir başka Kürt oluşumu halinde büyümesini engellemek ve bu arada da her daim üzerinde tarihsel hak iddiasında bulunduğu Musul aracılığıyla yayılmacı emellerine ulaşmak istemektedir. Bunun için Irak merkezi hükümeti ile bir savaşı dahi göze alması görünüyor.

Dinci-gerici AKP iktidarı ve "reis" Erdoğan yeni bir maceraya girmiştir. Ne var ki bunun sonu yoktur. Esasında hızla

maceranın da saldırganlığın da sonuna doğru gidilmektedir. Bir kez daha sermaye devleti hâlâ yalnızları oynuyor. Rusya ve Suriye ile flörtünün uzun vadeli bir ömrü bulunmamaktadır. Son günlerde yeniden ve daha açıktan dillendirdiği Sünni eksenli politikası nedeniyle her an İran ile de karşı karşıya gelebilir. ABD'ye gelince, hâlâ arada ciddi sıkıntılar var. Sermaye devleti, başta Kürt politikası olmak üzere hâlâ ABD'nin istediği yerde değil. Musul seferi vesilesiyle bir kez daha açığa vurulan yayılmacı emelleri ABD'yi ayrıca rahatsız etmektedir. Kısacası, batı cephesinde hava rüzgarlı...

Öte yandan ekonomi de iyi sinyaller vermiyor. Dış borç ha bire katlanıyor. Buna karşın para muslukları yavaş yavaş kapanıyor. Döviz akışı çok yavaşladı. Yatırım yapmak şurada kalsın, yabancı sermaye Türkiye'den kaçmaya başladı. Koşulları ve gidişatı riskli buluyor. Sıcak para akışında belirleyici etkisi olan uluslararası bir derecelendirme kurumu Türkiye'nin notunu yine düşürdü. İsrarla ve inatla sürdürülen savaş politikaları ve onun büyüyen faturası, krizi iyice tetikleyecektir. Bu arada Kürt sorunu başta olmak üzere sorunlar, toplumun kaldıramayacağı daha da büyük bir ağırlığa dönüşecektir. Bu ise, Gezi'yi de aşan yeni bir toplumsal kalkışmayı davet edecektir. Bu arada buna 15 Temmuz darbe girişiminden farklı, yeni bir darbe ihtimalini de eklemek gerek. Tayyip Erdoğan'ın büyük hatalar yapmaya müsait kişisel, keyfi ve küstah yönetimi ve provokatif tutumları bunları ayrıca kolaylaştıracaktır.

Özcesi, dinci-gerici AKP iktidarı hızla yok oluşa doğru ilerliyor.

Valiliklerden OHAL yasakları

Sermaye devletin toplumsal muhalefete karşı OHAL kılıfıyla hayata geçirdiği saldırılara her gün bir yenisi ekleniyor. 10 Ekim Ankara Katliamı'na göz yuman Ankara Valiliği; 30 Kasım'a kadar basın açıklamaları, stand açma, bildiri dağıtma gibi tüm eylem ve etkinlikleri yasakladı. 10 Ekim Ankara Katliamı'na

göz yuman valilik yasak gerekçesi olarak ise "eylemlere yönelik saldırı istihbaratı alınmasını" gösterdi. Valiliğin yasağa bir diğer gerekçesi de "hak ve özgürlüklerin korunması" oldu.

Antep Valiliği ise 18 Ekim günü "terör" bahanesi ile kentteki basın açıklamaları, bildiri dağıtma, stand kurma, imza

kampanyası gibi bütün eylem ve etkinlikleri 31 Ekim'e kadar "yasakladığını" duyurdu. Valilik açıklamasında yasağa gerekçe olarak İŞİD, PKK, DHKP-C, PYD, "FETÖ/PDY" örgütlerinin eylem hazırlığında olduğu iddiasını gösterdi.

Artvin Valiliği de yine aynı gerekçelerle kentteki tüm eylem ve etkinlikleri 18 Ekim'den itibaren bir ay süreyle yasakladığını duyurdu.

Kölelik zincirlerini parçalayacak tek güç işçi sınıfının devrimci birliği ve eylemidir!

Başını ABD emperyalizminin çektiği koalisyon güçlerinin, sözde “Musul’u IŞİD’den temizleme operasyonu” devam ediyor. Operasyonun dışında bırakılmak, dümeninde AKP’nin oturduğu sermaye düzeninde şiddetli bir hazımsızlık yaratmış durumda. Tayyip Erdoğan/AKP iktidarının “Hem sahada hem masada olacağız” histerisiyle savaşa katılma ve yağmadan pay alma çırpınısı gündemin ilk sırasındaki yerini koruyor. Musul gibi önemli petrol rezervlerine sahip bir kentin emperyalistler ve işbirlikçi devletler arasında “yeniden paylaşımı” için girişilen harekatta hesap dışında bırakılmak, yayılmacı heveslerini bastıramayan AKP iktidarının (üstelik Suriye’de ABD emperyalizminin çizdiği sınırlara biat ederek giriştiği işgale rağmen) düştüğü bu durum, son süreçte bir kez daha destek-siz açıklamalarının peş peşe gelmesine vesile oldu. AKP’nin ardı ardına yaptığı açıklamalar, tek işi AKP’yi parlatmak olan medyanın dönüp dönüp işlediği temel bir gündem.

Dışarda bölge halklarına karşı düşmanca bir tutum sergileyen ve savaş çığırtkanlığında tavan yapan, dahası şu sıralar fiili olarak işgalci bir güç olarak Suriye’de bulunan AKP iktidarı, içeride de Kürt halkına karşı dizginsiz bir kirli savaş yürütüyor. İçinde bulunduğu çok yönlü kriz sürecini yönetebilmek görüldüğü üzere pek kolay değil. Bu tabloyu daha da ağırlaştıran darbe girişimi ve ardından ilan edilen OHAL’le sermaye düzenine nefes aldırma çabaları da istenen sonucu vermiyor.

İç ve dış politikada yaşanan iflas, ABD emperyalizminin bölgedeki çıkarları doğrultusunda atılmaya çalışılan adımlara

rağmen bir türlü istenilen hareket alanını sağlayamamak, yaklaşan ekonomik kriz çöküntüsü vb. olgular, bir bütün olarak bugünkü saldırganlığın temel dinamikle-ri olarak işlemektedir.

Rejim krizi üzerinden hayat bulan ve devlet krizine dönüşen bunalımlı sürecin bir aşaması olarak gerçekleşen darbe girişimi ve buradan elde edilen üstünlükle ilan edilen OHAL, bu süreci yönetebilmenin temel dayanağı olarak değerlendirilmeye çalışılıyor. Dışarıda henüz umduğunu bulamayan AKP iktidarı, en azından içeride işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelttiği ekonomik-sosyal saldırılarla durumu hafifletmeye, sermaye için nefes alacak alanlar açmaya çalışıyor. Bu amacına, OHAL vesilesiyle toplumun geniş kesimlerine sirayet etmiş baskı ve korku atmosferi içinde, “darbe tehdidi, bomba patlayacak” tekerlemeleri, muhalif her kesime karşı girişilen “terör” saldırısı, keyfi yasaklar üzerinden ulaşılmaya çalışıyor.

Uzun bir süredir gündemde olan, fakat muhtemel tepkilerin engelleyici bir rol oynadığı sosyal yıkım saldırıları, bilinçleri bulandırmaya dönük kara propagandanın eşlik ettiği siyasal atmosferin tozu dumanı içinde, bir gecede çıkartılan yasalarla hayata geçiriliyor.

Birçok yönüyle tartışmalı olan mevcut sigorta düzeninin dahi tamamen tasfiyesinin ilk adımı olarak nitelenebilecek Bireysel Emeklilik Sigortası ve köle işçilik anlamına gelen kiralık işçilik uygulaması, bu süreçte çıkarılan yasalar oldu. Hızını alamayan AKP iktidarı, Ulusal İstihdam Stratejisi ve Orta Vadeli Plan çerçevesinde işçilerin mahkeme yoluyla haklarını aramalarının önüne geçmeyi hedefleyen “arabuluculuk” uygulamasını yasalaştırmaya çalışıyor. Keza kıdem tazminatının fona devri ile gasp edilmesi AKP’nin öncelikleri arasındaki yerini koruyor. AKP iktidarı bunlara ek olarak taşeronluğun sadece isminin değiştirilmesi ve koşulların daha da ağırlaşması anlamına gele-

cek “özel sözleşmeli personel” düzenlemesini hayata geçirmeyi önüne koymuş bulunuyor.

İşçi ve emekçileri kuşatan gerici atmosfere, yaratılan baskı ortamına rağmen halen gelecek tepkilerden çekinen ve istediği adımları atmak için demagoji yapma ihtiyacı hisseden AKP iktidarı şu sıralar, bu yeni saldırı yasalarını cılamak ile uğraşmaktadır.

Mevcut işbirlikçi-ihanetçi sendikal bürokrasinin de desteğiyle hayata geçirilmeye çalışılan saldırı yasaları, çalışma koşullarını ağırlaştırmakla kalmıyor, geleceğe yönelik olarak da köklü bir değişiklikler zinciri anlamına geliyor. Sermaye için kurlsız sömürü ortamı yaratılırken, işçi sınıfının yoksulluğa, sefaletle, kölece çalışma koşullarına karşı hareket edemez hale getirilmesi hedefi güncel saldırıların arka planını oluşturuyor.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler emperyalist savaş ve saldırganlık olarak kendini dışa vuran kriz sürecine, bu sürecin yarattığı ekonomik, sosyal ve siyasal saldırılara karşı sınıfa karşı sınıf tutumunu güçlendirmelidir. Emperyalist politikalar ve bölge halklarının kırımı anlamına gelen yağma savaşlarına prim vermemeli; AKP iktidarının, sonuçları işçi ve emekçileri derinden etkileyecek kirli ve kanlı icraatları karşısında tutum almalıdır. Sermaye düzeninin kölelik yasalarına, sendikal ihanet şebekelerinin bu yasaları destekleyen tutumlarına karşı tabandan birliğini kurmalıdır.

Şu sıralar içinde bulunulan boğucu atmosferi, ardı arkası kesilmeyen saldırı dalgasını ve kölelik zincirlerini parçalayacak tek güç işçi sınıfının devrimci birliği ve eylemidir.

İşçi düşmanı Uğur Konfeksiyon protesto edildi

Sendikaya üye oldukları için işten atılan Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) üyesi Uğur Konfeksiyon işçileri 15 Ekim’de İkitelli’deki fabrika önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler.

İşten atılan işçiler, sendikaları DEV TEKSTİL ve eyleme desteğe gelenlerle birlikte fabrika önüne sloganlarla yürüyüş gerçekleştirdiler. Vardiya giriş-çıkış saatinde gerçekleştirilen basın açıklamasında önce DEV TEKSTİL adına işçilere seslenildi. Konuşmada Uğur Konfeksiyon patronunun işçi düşmanı tavrı

teşhir edildi. İşten atılan işçilerin sendikalaştıkları için işten atıldıkları, DEV TEKSTİL’in işten atılan işçiler işe geri dönene kadar mücadele edeceği ifade edildi. Tüm Uğur Konfeksiyon işçilerine DEV TEKSTİL’de örgütlenme çağrısı yapıldı.

DEV TEKSTİL adına yapılan konuşmanın ardından işten atılan işçiler adına basın açıklaması okundu. İşçiler basın açıklamasında şunları söylediler:

“Bizler, ağır çalışma koşulları altında, düşük ücretlerle Uğur Konfeksiyon’da yıllarca çalıştık. Hiçbir iyileştirme

talebimiz Uğur Konfeksiyon yönetimi tarafından karşılanmadı. İnsanca çalışma ve yaşam koşullarını ancak birlikte mücadele ederek kazanacağımızı biliyoruz. Bunun için birliğimizin bir adımı olarak sendikalaşmayı seçtik. Tercihimizden dolayı karşı karşıya kaldığımız işten atma saldırısını kabul etmiyoruz. Uğur Konfeksiyon yönetimi hayata geçirdiği saldırıdan geri adım atana kadar fiili ve hukuki olarak mücadelemizi sürdüreceğiz. Keyfi olarak işten atma saldırısını kabul etmiyoruz. Bütün işçi ve emekçileri Uğur Konfeksiyon’un sendikal örgüt-

lülüğe dönük hayata geçirdiği saldırıya karşı bizimle birlikte mücadele etmeye davet ediyoruz.”

Basın açıklaması boyunca servise binen pek çok işçinin eylemi desteklediği görüldü. Ayrıca çevre fabrikalardan da işçiler alkışlarla eylemi desteklediler. Basın açıklaması tüm servislerin fabrikadan çıkmasının ardından sokak başına kadar gerçekleştirilen yürüyüşle sonlandırıldı.

Basın açıklamasına İstanbul Üniversitesi direnişçisi Buse Bayram, İşçilerin Birliği Derneği, Devrimci Gençlik Birliği, İkitelli Dayanışması, İşçi Konseyi Girişimi bileşenlerinden işçiler de destek verdi.

Greif'te ihanet sözleşmesine imza atmak için hazırlık

Greif yönetimi ve DİSK Tekstil, toplu sözleşme görüşmelerine başladı. Greif işçilerinin, nasıl bir sözleşme taslağı hazırlandığına dair hiçbir bilgisi yok. İşçiler temsilcilere ve sendika yöneticilerine sözleşme taslağını sorduklarında net bir yanıt alamıyor, "Sizin doldurduğunuz anketleri de dikkate aldık" denilerek geçiştiriliyorlar. Bu durum bile gösteriyor ki ortada işçilerin çıkarını gözetan bir sözleşme taslağı yoktur. Eğer öyle olmuş olsaydı işçiler bilgilendirilir ve karşı karşıya kalınabilecek zorluklara karşı hazırlık yapılırdı. Sendika temsilcilerinin ve yöneticilerinin söylediği tek şey "firmayı zorlasak fabrikayı kapatır. Bunu gözetmeliyiz" oluyor.

DİSK Tekstil Sendikası'nın Greif'te ihanet sözleşmesini imzalamak için yaptıkları, fabrikanın kapanacağına dair dedikodu yaymaktan ibaret de değil. Yaşanan sorunlara ses çıkaran işçileri işten atmak veya sindirmek için çeşitli kirli oyunlar sergiliyorlar. Duyarlı işçileri "bunlar Kızıl Bayrakçı" diyerek patrona ihbar ediyorlar. Buradan da bir şeyler tutturamadıklarında bizzat yöneticilerle birlikte işçilere baskın yapmak gibi davranışlar sergiliyorlar.

CIHANGİR ŞAHAN PATRON UŞAĞI MI, İŞÇİ TEMSİLCİSİ Mİ?

Greif Hadımköy fabrikası baş temsilcisi Cihangir Şahan fabrikada kendisine muhalif işçileri çeşitli bahaneler uydurarak fişliyor ve yönetime ihbar ediyor. Bu da yetmediği zaman, işçilerin dinlenme saatlerinde patron temsilcileriyle birlikte baskın yaparak, usaklığını yaptığı kapiya bağlılığını gösteriyor.

Geçtiğimiz haftalarda Cuma namazı için gidilen köyün kahvesine DİSK Tekstil İşyeri Baştemsilcisi Cihangir Şahan baskın düzenliyor. İşçi temsilcisi sıfatı taşıyan bu kişi kraldan daha çok kralcılık yapıyor. Yanına aldığı fabrika yöneticileriyle birlikte kahvedeki işçilere Cuma

namazına gitmeyerek oyun oynadıkları için tutanak tutturuyor. Tutanak tutulan işçilerden birinin işine son veriliyor. İşine son verilen işçinin haksızlıklara karşı ses çıkaran işçilerden olması tesadüf olmasa gerek.

Yıllardır her Cuma bir grup işçi bu kahveye giderek oyun oynuyor. Şimdiye kadar böylesi bir durumla karşılaşılıyordu. Nedense toplu sözleşme görüşmelerinin sürdüğü bu günlerde bu baskın bizzat DİSK Tekstil Sendikası'nın organizasyonu ile gerçekleştiriliyor.

Görevi işçilerin hak ve çıkarlarını korumak olan sendika yönetici ve temsilcileri tam tersi bir davranış sergileyerek patronun daha fazla sömürmesi, işçileri daha fazla sindirmesi için çalışıyor. Bulundukları koltukları işçinin iradesiyle değil, patrona kullukla korumaya çalışıyorlar.

KOLTUK KAVGASINA DÜŞENLER İÇİN İŞÇİNİN ÖNEMİ YOK!

Greif Hadımköy fabrikası baş temsilcisi Cihangir Şahan ve DİSK Tekstil İstanbul Şube Başkanı Mehmet Ali Başak bir sonraki seçimde şube başkanlığı koltuğuna oturmak için kirli bir kavgaya girişmişlerdir.

Koltuk kavgalarına işçileri de alet etmeye çalışıyorlar. Her iki taraf da "en iyi işçi savunucusu benim" pozu vermeye çalışıyor. Fakat işçilerin hak ve menfaatlerine dönük herhangi bir saldırıda her ikisi de patronun yanında yer alıyor.

Geçtiğimiz günlerde Cihangir Şahan'ın patron temsilcileriyle birlikte gerçekleştirdiği kahve baskını bu durumun somut bir örneğidir. İstanbul Şube Başkanı, Hadımköy temsilcisini patron yaltaklığı yaptığı için uyarma ya da gerekli disiplin soruşturmasını başlatma yönünde hiçbir adım atmamıştır. Yine yakın zamanda Hadımköy fabrikasında sendika temsilciliği Cihangir Şahan'ın hileleriyle düşürülen ve daha sonra işten atılan işçi için de hiçbir şey yapmamıştır. Konu koltuk olduğunda ise her iki taraf da Greif fabrikasındaki bir grup işçiyi gerici temelde taraflaştırarak seçimlere hazırlık yapmaktadır. Patronun çıkarlarıyla çalışmadığı müddetçe işçilerin yanında olduklarına dair görüntü vermekten geri durmamışlardır. Patronların çıkarlarıyla çalıştığı zaman ise her türlü hukuk dışı ahlaksız uygulama ve baskıya maruz kalan işçilere "bizim yapacağımız bir şey yok" diyebilmişlerdir.

Bu hain koltuk sevdalılarının bu kadar hoyratça davranmalarının en önemli nedeni Greif işçilerinin birliğinin olmamasıdır. Bir diğer önemli nedeni ise bu birliğin oluşmasına öncülük edebilecek kapasiteye sahip işçilerin orta yolcu, tutarsız, kaypak davranışlarıdır. Sendika bürokratlarının eğitim adı altında göturdükleri 5 yıldızlı otel tatili ve başka rüşvetlerin cazibesine kapılarak tutarsız tutumlar sergilemeleridir. Nihayetinde hangi nedenle olursa olsun bürokratik kastın nimetlerinden faydalanmaya başlayan her işçi yozlaşıyor, çürüyor, kendi sınıf kardeşlerine yabancılaşıyor.

GREIF İŞÇİSİ KAZANMAK İÇİN KENDİ GÜCÜNÜN FARKINA VARMALIDIR

Greif işçisinin hak ve menfaatlerini DİSK Tekstil ağaları koruyamaz, geliştiremez. Bu ağalara öyle ya da böyle yaltaklık yapanlar da Greif işçilerinin hak mücadelesine öncülük edemez. Greif işçisinin tek seçeneği, tek çözümü var. O da kendi komitelerini kurarak mücadele etmeleridir. Başka da bir çözüm yolu yoktur. Aksi halde yalan ve hileyle geçirilen bir sözleşme döneminin sonunda Greif işçisinin payına yine sefalet koşulları düşecektir.

TP'de binlerce işçi yarım gün iş bıraktı

Sermaye devletinin, kendi bünyesinde faaliyet yürüten Türkiye Petrolleri'ni (TP) özelleştirmeye yönelik son dönemde hızlandırdığı girişimleri protesto etmek amacıyla Adıyaman, Batman ve Trakya Bölge Müdürlükleri ve Ankara Genel Müdürlüğü'nde çalışan Petrol-İş'e bağlı binlerce işçi 17 Ekim sabahı yarım

gün iş bıraktı.

İş yerlerinde iş bırakan işçiler Petrol-İş temsilcilerinin de katılımıyla basın açıklamaları gerçekleştirdi. TP'nin Türkiye'de üretilen petrolün yüzde 75'ini ürettiğine dikkat çekilen açıklamada TP'nin özelleştirilerek sermayeye peşkeş çekildiğine değinildi.

Sermaye devletinin; TP'nin Adıyaman, Batman ve Trakya Bölge Müdürlükleri bünyesindeki sahalar ile Ankara Genel Müdürlük'te sondaj, workover, sismik, deniz sismiği ve kuyu tamamlama faaliyetlerini sonlandırmaya çalıştığına yer verilen açıklamada, bunların BOTAŞ'a bağlı özel bir şirket olan TPIC'e (Turkish Petroleum International Company) devredilmesi yönünde adımlar atıldığı bilgisi verildi. Söz konusu faaliyetlerin özel şirket bünyesinde proje

bazlı yürütülmek istendiği belirtildi.

Açıklamalarda, söz konusu hamlelerin durdurulması talebi dile getirilirken, TP'nin mevcut yapısının korunması gerektiği, gerekli görüldüğü takdirde de TPIC adlı şirketin TP çatısı altında daire başkanlığı haline getirilmesi vurgulandı. Söz konusu özelleştirme hamlelerinin durmaması ve işçilerin taleplerinin dikkate alınmaması durumunda işçilerin eylemlerini sürdüreceği dile getirildi.

Metalde işten atmalara karşı devrimci sınıf politikasını yükseltelim!

İşçi sınıfına ekonomik sosyal saldırıların derinleştirildiği, içeride ve dışarıda savaş politikası eşliğinde yükseltelen milliyetçi duygularla işçilerin bilincinin dumura uğratıldığı bir dönemde metal sektöründe bir TİS süreci daha yaklaşıyor.

Metal patronları kendi paylarına TİS sürecini başlatmış durumda. Bunu, geçen yıl Metal Fırtına sürecinde hazırlanan kara listeler eşliğinde hayata geçirilen işten atmalarla görüyoruz. Metal Fırtına sürecinde mücadelenin sıcaklığından kaynaklı tam bir temizliğe cesaret edilememişti. Fırtınanın tümünden yatışmasının ardından patronlar işten atma saldırısını tamamlamaya giriştiler. Metal Fırtına'nın lokomotif gücü olan Renault, Tofaş, Ford, Arçelik gibi bir dizi fabrikada işten atmaların yaşanmasını bunun devamı olarak görebiliriz. B/S/H/ fabrikasında yaşanan işten atmalar da bundan bağımsız değildir.

Trakya bölgesinde B/S/H/ öncü bir fabrika konumunda. Bölgedeki diğer fabrikalarda çalışan metal işçileri, "B/S/H'da hareket varsa bir şey olur" diyerek bu konuma işaret etmiş oluyorlar. Son dönemde atılan işçileri geçen dönemden bağımsız düşünmemek gerekir. Öncü metal işçilerinin işten atıldığı dönemde edindiğimiz bilgiler doğrultusunda, B/S/H/ fabrikasında 600'e yakın işçinin işten atılacağını, bunun için listeler hazırlandığını söylemiştik. B/S/H/ yönetimi ve Türk Metal çetesi şimdi başladıkları işi bitirmenin, dikensiz gül bahçesi yaratmanın çabası içerisinde. İşten atmaların en çok yaşandığı fabrika ise altı bağımsız işletmeden biri olan soğutucu fabrikasıdır. Böylece B/S/H/ yönetimi ve Türk Metal çetesi tüm işçilere gözdağı vermektedir.

İşten atma saldırısı, salt toplu iş sözleşmesi sürecine hazırlıktan ibaret değil. Toplam saldırıların bir parçası olan bu işten atmayı Türkiye'nin içinde bulunduğu ekonomik, siyasal, politik sürece bir hazırlık olarak da görmek gerekiyor.

Evet, işten atma saldırısıyla öncelikle TİS süreci yaklaşırken işçilerin işsizlik sorunu ile hizaya getirilmesi amaçlanmaktadır. Böylece patronlar, bu sözleşme sürecini en kârlı şekilde atlatmayı planlıyorlar. Öte yandan işsizlikle hizaya çekilen işçilere kölece çalışma koşulları dayatılırken, kiralık işçilik, kıdem tazminatı gibi saldırı yasaları da birer birer meclisten geçirilecek. Geçmişe dair en ufak hak kırıntısı kalmayacak, büyük sermaye patronları ise büyük kârlar elde edecek.

Böylesi bir süreçte metal işçileri genel olarak egemen siyasal anlayışın etkisi altındalar. Yükseltelen savaş çığırtkanlığı ve gerici ideolojilerle sürekli uyuşturuluyorlar. Metal işçilerine milliyetçi-şoven bir grup olmak dayatılıyor, içeride ve dışarıda halklara karşı yürütülen kirli savaşta bir taraf haline getiriliyorlar. İşçiler ise yazık ki köleliğe ve yoksulluğa bakmadan egemen siyasal anlayışla "işgal edelim, yakalım, yıkalım!" diyor. Diğer yandan OHAL sürecinde devletin tüm zor aygıtları ile uyguladığı baskı altında ezilmiş ve sinmiş durumdadır. İşini korumaktan, işine sahip çıkmaktan başka bir şey düşünmeyen bir işçi tablosu var. Bilinci o kadar bulanıklaştırılmış ki bireysel emeklilik, kıdem tazminatı, kiralık işçilik gibi saldırılarla yüz yüze kaldığı halde bir şey yapmayı düşünmüyor. Bir vatansever olarak vatanın bütünlüğü için her türlü fedakârlığı yapmak öncelik oluyor. Öfkeli ve tepkili olanlar ise yaratılan korku imparatorluğuyla birlikte emeğine ve işine sahip çıkmanın daha mantıklı olduğunu düşünüyor. İşçiler, burjuvaziden edindikleri deyim ile "mesele vatan ise gerisi teferruattır" anlayışı içinde hiçleşiyor, faşizmin askeri oluyorlar.

Öte yandan ekonomik planda en kırılgan beş ülkeden bir olan Türkiye'de ekonomideki kötüye gidişin faturası doğaal olarak işçiye ödetiliyor. Krizin faturası yeni vergilerle, tüketim ürünlerine yapılan zamlarla, torba paketler halinde

işçi ve emekçilerin sırtına yıkılıyor. Bu toz bulutu altında yönünü bulamayan işçiler buna da katlanıyor ve eziliyor. Yani Türkiye'de sermaye ve onların devleti emekçileri işsizlikle yola getirip, artık yıkılmayı bekleyen çürümüş düzenlerinin devamlılığını sağlamaya çalışıyor.

Sendikaların durumu zaten belli. Birçoğu direk patron örgütleri olarak çalışma yürütüyor. Diğerleri de "soldan" ve mücadeleden dem vurup korkaklıkları ile mücadelenin önünü tıkıyorlar. Sınıf hareketinin ve mücadelesinin büyümesine engel olarak patronlara hizmet ediyorlar. KESK örneğinde olduğu üzere, binlerce-on binlerce üyesi işten atılmışken sessizliğe-eylemsizliğe bürünüyor, kendi öz gücüne güvenmeyen işçileri daha da geriye itiyorlar.

Tam da böylesi bir süreçte metal işçisi kimi homurdanmaları aşamayan bir sessizlik içerisinde. Bu sözleşme döneminde işsizlik, açlık ve yoksulluk gösterilerek, Türk Metal çetesi tarafından patronlara peşkeş çekilmek istenecektir. Çalışma koşulları daha da ağırlaşacak, reel ücretler giderek eriyecek, esnek çalışma kiralık işçilik yasasıyla daha kolay uygulanacak, kıdem tazminatı tasarısı ile işçiye işten atmak daha da kolaylaşacaktır.

Tablo açıktır. Sermayedarlar ve onların sınıf içindeki ajanları olan sendika patronları/ağaları işçilere topyekûn bir saldırı içerisinde. Bu saldırıyı püs-kürtecek olan ise B/S/H/ da içinde tüm

metal işçilerinin kendi öz güçlerine güvenmeleri, fiili meşru mücadele yolunu tutmalarıdır. Bu açıdan işten atılma saldırısını metal işçileri ancak ve ancak eylemli süreç ve dişe diş bir mücadeleyle püskürtebilir. Şimdi birleşik bir mücadeleye ihtiyacı daha acil ve daha yakıcıdır.

Bilinci burjuvazinin gerici ideolojileriyle dolu olan metal işçilerini sınıf bilinciyle kuşatmak, öncelikle biz devrimci işçilerin görevidir. Bugün metal işçilerini ve genelde sınıfı saran bu gericilikle başa çıkmanın yolu ise metal işçilerini TİS sürecinde ileri çıkarmaktan, fabrikalarındaki yakıcı sorunları üzerinden mücadeleye çekmekten geçiyor. TİS sürecinde metal işçilerinin talepleri etrafında mücadelesini geliştirmeli, yanı sıra bu mücadeleyi gericiliğe karşı mücadelenin zeminine dönüştürmeliyiz. Öncü devrimci işçiler olarak bu yolda bir aşama kat edersek, sınıfı tahakküm altına alan gericiliği alt edebilirsek, metal işçilerini devrimci sınıf mücadelesine, sosyalizme de kazanabiliriz.

Tüm sınıf bölüklerinin ve metal işçilerinin sermayenin boyunduruğundan gerçek kurtuluşu ancak dişe diş bir sınıf mücadelesi ile mümkündür. Metal işçileri arasında "Sınıfa karşı sınıf!" tutumunu yaymalı, "Düzene karşı devrim!" anlayışını geliştirmeli, "Kapitalizme karşı sosyalizm!" mücadelesini büyütmeliyiz.

TRAKYA METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

İşsizlik artıyor

İşsizliğin kaynağı kapitalizm!

İşçilerin çalışma süreleri, bununla bağlantılı olarak üretim ve kapitalistlerin kârları artıyor. Buna rağmen işsiz sayısı azalmıyor. Her geçen gün işsizlik ordusu daha da büyüyor. Resmi istatistikler bile işsizlik oranındaki artışı kapatmaya yetmiyor. Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) Temmuz ayına ilişkin açıkladığı işgücü istatistikleri raporuna göre, işsizlik geçen yılın aynı dönemine göre 0,9 puan artarak yüzde 10,7 seviyesine çıktı. Geçen yılın aynı dönemine oranla işsiz sayısı ise 354 bin kişi artarak 3 milyon 324 bin kişi oldu.

İŞSİZLİK BURJUVAZİNİN/
KAPİTALİZMİN ESERİDİR

İşsizlik burjuvazinin toplumsal hegemonyası doğrultusunda kullandığı en önemli araçlardan biridir. İşçi ve emekçilere sömürü ve köleliği reva gören kapitalistlerin "daha az işçiyle daha çok iş" anlayışı işsizlik oranlarının katlanarak artmasına neden oldu. Zira burjuvazi işsizlikten beslenir.

İşsizlik burjuvazi için neden gereklidir? Çünkü tek tek kapitalistler ve kapitalizmin kullandığı işsizlik sopası işçi sınıfını mücadeleden alıkoyan en önemli yıkıcı araçtır. Bu nedenle kapitalistler işçileri baskı altında tutan, işçilerin birliği mücadelesi önünde önemli engellerden biri olan, denetimlerini kolaylaştıran işsizlik silahını her daim etkin bir şekilde kullanmışlardır.

Çalışma koşullarının iyileştirilmesi amacıyla yürütülen her türlü mücadele ve örgütlenme girişimi işten atma tehdidi ile kırılmaya çalışılır. Grev ve direnişleri kırmak için de kapıda hazır bekleyen işsizler ordusundan yararlanılır. Büyük işletmeler de taşeronlaştırmaya hız vermek için işsizlik dayatmasını kullanır. Kısacası burjuvazi işsizlik sopasını çıkarları doğrultusunda etkin bir tarzda kullanır.

Burjuvazi işsizlik dayatmasına yas-

lanarak sigortasız işçi çalıştırma konusunda da elini güçlendirir. Milyonlarca işçinin sigortasız çalıştırılması, asgari ücretin dayatılması, iş saatlerinin uzatılması vb. saldırıların hayata geçirilmesinde kapitalistlere kolaylık sağlayan en temel araçlardan biri yine yaygın işsizliktir. Bu nedenle orta ve küçük işletmelerde sigortasız çalışma artarak sürer.

Emeğin toplumsal kesimlerinin gözünü boyamak için burjuva sınıf devleti ve hükümetleri işsizlikle mücadele ettikleri propagandasına dört elle sarılırlar. Bu konuda AKP iktidarı ve sözcüleri sık sık işsizliği azaltacak tedbirler aldıkları söylemleriyle kitlelerin karşısına çıkmakta, resmi kurumları da kullanarak gerçek işsizlik oranlarını kağıt üstünde düşürme konusunda mahir davranmaktadırlar. Oysa gerçek işsizlik oranının yüzde yirmi düzeyinde olduğunu kitle örgütlerinin açıkladığı rakamlar apaçık ortaya koyuyor.

Burjuvazinin kâr hırsı, kaçınılmaz olarak yedek sanayi ordusunun daha da artmasına yol açmaktadır. Bu nedenle sermaye iktidarı koşullarında işsizliğin

çözüm beklemek ölüden gözyaşı beklemekle eş değerdedir. Uyguladıkları politikalarla, dayattıkları ağır ekonomik-sosyal yıkım programlarıyla işsizliği daha da boyutlandıranlar, kapitalistlerdir. Bu nedenle emperyalist kapitalizmin egemen olduğu dünyada işsizlik artarak sürüyor.

Kapitalistler, kaynağı oldukları işsizlik sorununu çözmekten özenle kaçınırlar. İşsizlik sorununu çözmek bir yana, kapitalistler, işsizliği sürekli olarak arttıracak politikalara dört elle sarılır. Bu politikanın yıkıcı sonuçları nedeniyle milyonlarca işçi işini kaybeder. Zira en az işçiyle en fazla üretim yapmak kapitalistlerin ortak davranış biçimidir. Kapitalistlerin bu davranış biçiminin temel nedeni artı-değer sömürsüyle elde edecekleri kârlarını daha da arttırmaktır.

Kapitalizmin egemen olduğu Türkiye'de ve dünyada işsizlik artarken, istihdam oranları her geçen yıl daha da azalmaktadır. Burjuvazi sadece işçilerin bir kısmını işsiz bırakmakla kendini sınırlamaz. Aynı zamanda işsizlik silahını çalışanlara karşı tehdit olarak kullanır. Dışarıdaki işsizler ordusu çalışan işçilerin

tepesinde Demokles'in kılıcı gibi sallandırılır. Böylece kapitalistler işçileri daha uzun süre ve daha ucuz ücretle çalıştırma olanağını elde ederler.

İŞSİZLİĞİN SON BULMASI İÇİN...

Sermaye sınıfı, işsiz kitleleri aynı zamanda diğer sınıf kardeşlerine karşı kullanmaya, ideolojik olarak onları çürütmeye ve yozlaştırmaya çalışmaktadır. Bu silah kapitalistlerin elinden alınmalıdır. Bu ise yıkım programlarının püskürtülmesi için birleşik-örgütlü bir mücadelenin yükseltilmesiyle mümkündür. Krizin faturasının kapitalistlere ödettilmesi talebiyle yükseltilecek bir mücadele, işsizliğin bir saldırı aracı olarak kapitalistler tarafından kullanılmasının zeminini yok etmenin biricik yoludur.

Her türlü kötülüğün kaynağı olan burjuva sınıf iktidarı yıkılmadığı sürece işsizlik sorununun artarak devam edeceği unutulmamalıdır. İşsizliğin kalıcı ve tam çözümünün biricik yolu, işçi sınıfının devrimci iktidarı olan sosyalizmdir. Ancak bu genel doğru işsizliği azaltıcı tedbirlerin alınması için, emeğin korunması talepleri çerçevesinde mücadele etmeyi ertelemek gibi yanlış bir anlayış asla işermez.

İşsiz kitlelerin işçi sınıfının bir parçası olduğu ve kurtuluşlarının da ortak mücadeleyi gerektirdiği gerçeğinden hareket ederek, işsiz kitleleri mücadeleye çekmek sınıf bilinçli öncü işçilerin görevidir. "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi" yakıcı talebi, tüm işsizlerin, işçilerin ve emekçilerin birleşik mücadelesini örgütlemek için yükseltilmelidir.

İşçi döven patrondan "iş güvenliği" zirvesi

Bu yıl üçüncüsü düzenlenecek olan İş Sağlığı ve Güvenliği Zirvesi'nin 20-22 Ekim tarihlerinde İzmir'de yapılacağı duyuruldu. Zirvenin düzenleyicisi ve ev sahibi ise İzmirli bir patron örgütü olan İzmir Sanayici ve İşadamları Derneği'nin (İZSİAD) Yönetim Kurulu Başkanı Hasan Küçükkuurt olacak. Küçükkuurt adını beyz-

bol sopasıyla işçi dövmekle duyurmuştu.

NE OLMUŞTU?

İZSİAD Başkanı Hasan Küçükkuurt'un, patronu olduğu ve hazır yemek üreten Bortar Group, 2014 yılı Ağustos'unda işçi çıkarmalarla bilinmekteydi.

DİSK'e bağlı Gıda-İş'te örgütlenmeye başlayan Bortar Group işçileri, örgütlenmeleri duyulunca işten çıkarılmıştı. Sendikalaşma sürecinde öne çıkan 8 işçi işten çıkarılmıştı. Küçükkuurt'un, işten çıkartılan işçilerden birini de beyz-bol sopasıyla dövdüğü kamuoyu ile paylaşılmıştı.

Küçükkuurt'un, 3. İş Sağlığı ve Güvenliği zirvesine ev sahipliği yapmasının ise "düşündürücü" bir seçim olduğu ortadadır.

Ankara İşçi Meclisi Sonuç Deklarasyonu

Ankara İşçi Bülteni GREV'in çağrısı ile toplanan **Ankara İşçi Meclisi**'miz ilk toplantısını 9 Ekim günü metal, tekstil, gıda, perakende ve bankacılık sektöründen işçilerin katılımı ile Eğitim Sen Ankara 5 No'lu Şube'de gerçekleştirdi.

Meclisimizde yapılan tartışmalar ışığında **Ankara İşçi Meclisi**, çalışmalarını devam ettirme kararı almış, Ankara'da işçi hareketinin değişik bölüklerini bir araya getirecek ve ortak bir zeminde hareket etmesini sağlayacak bir irade yaratmak yönünde görüş birliğine varmıştır.

Ayrıca **Ankara İşçi Meclisi**'nde alınan bir diğer önemli karar ise, öncü işçilerden başlayarak işçi sınıfının yakıcı bir ihtiyacı olan eğitim sorununu çözmek üzere bir **İşçi Okulu** açılması olmuştur.

Toplumda yaşanan can yakıcı gelişmeleri değerlendiren **Ankara İşçi Meclisi**'miz, sermaye sınıfının işçi sınıfını bölüp parçalayan siyasal egemenliği karşısında **"Sınıfa karşı sınıf"** duruşu ile işyerlerinden başlayarak birlik zeminlerini kuvvetlendirmenin yakıcı ihtiyacını dile getirmektedir.

15 Temmuz darbe girişimini de değerlendiren meclisimiz, sermayenin işçi sınıfına her gün yeni bir darbe yaptığı fikrinde birleşmekte, darbeyi püskürtmek adı altında AKP hükümeti tarafından uygulanan baskı politikalarını protesto etmektedir.

Ankara İşçi Meclisi'miz KESK'li kamu emekçilerine yönelen açığa alma ve görevden uzaklaştırma saldırıları karşısında emeğine ve onuruna sahip çıkan kamu emekçileri ile dayanışma duygularını ifade eder. 15 Ekim'de kamu emekçilerinin gerçekleştireceği eylemde onlarla omuz omuza olacağını ilan eder.

İşçi sınıfının sesi soluğu olan radyo ve TV'lerin kapatılmasını kabul edilemez bulan meclisimiz, işçi sınıfımızı hakları ve geleceği için bu pervasız saldırılar karşı-

sında **"OHAL kaldırılсын!"** talebi etrafında kenetlenmeye davet etmektedir.

Kürt sorunu ve Suriye'de yaşanan gelişmeler üzerinden toplumda şoven rüzgârlar estirilmesine karşı Klisom işçilerinin 15 Temmuz darbe girişimi sonrasında dile getirdiği **"Sınıfa karşı sınıf"** duruşunun önemini dile getiren meclisimiz tüm işçi sınıfını bu tutum etrafında kenetlenmeye davet etmektedir.

Son yıllarda yoğun bir şekilde gündeme gelen ve OHAL koşullarında sessiz sedasız bir şekilde geçirilmek istenen sosyal yıkım saldırılarının ancak **"Genel grev, genel direniş!"** eksenli bir mücadele ile püskürtülebileceği düşüncesinde birleşen meclisimiz, işçi sınıfımızı işyerlerinden başlayarak böylesi bir mücadele için hazırlıklarını güçlendirmeye çağırılmaktadır.

Ankara İşçi Meclisi'miz meclisten geçen BES ve kiralık işçilik saldırıları ile birlikte gündemde olan kıdem tazminatı hakkının gaspı saldırısına karşı da kararlı-

lıkla mücadele edeceğini ilan eder.

Sendikalarımızın içinde sürüklendiği icazetçi çizgiyi değerlendiren meclisimiz, **fili-meşru mücadele çizgisinin** önemine işaret etmekte, sendikaları yeniden gerçek birer işçi örgütü haline dönüştürmek için işçi sınıfımızı göreve çağırmaktadır.

Sendikaların içinde sürüklendiği icazetçi çizginin (bürokrasinin ayak oyunları dışında) en temel nedenini tabanda işçi sınıfımızın sınıf bilincinden ve kimliğinden uzaklığı olarak gören **Ankara İşçi Meclisi**'miz, bu konuda sorumluluğunu yerine getirmek üzere bir **İşçi Okulu** başlatma kararı almıştır. **İşçi Okulu**'nun ayrıntılı programı hazırlıkların tamamlanmasının ardından önümüzdeki günlerde kamuoyuna duyurulacaktır.

Gündeme gelen saldırılara yanıt üretmenin yanı sıra, işyerlerinde yaşanan mücadele ve örgütlenme deneyimlerini paylaşmak da işçi sınıfımız için yakıcı bir ihtiyaçtır. **Ankara İşçi Meclisi**'miz bundan sonraki süreçte çalışmalarında işyerlerinde yaşanan deneyimleri paylaşmayı

da görevleri arasında saymaktadır.

Sermaye sınıfının topyekûn saldırılarını püskürtmenin yolu işçi sınıfımızın topyekûn bir şekilde mücadele sahnesine çıkması ile olanaklıdır.

Ankara İşçi Meclisi'miz bu yanıyla bir çoban ateşi yakmış, sermayenin başkentini emeğin başkentine çevirmek için öncü işçilerden başlayarak tüm işçi sınıfının bir araya geleceği bir zemin yaratmak için ilk adımı atmıştır.

Bu adımı büyütme, yaktığımız çoban ateşini sermayeyi yakıp kül edecek bir yangına çevirmek, başta meclisimize katılan işçiler olmak üzere ilimiz işçi sınıfının ortak sorumluluğudur. **Ankara İşçi Meclisi**'miz bu bilinçle Ankara'da emeğin kurtuluşu mücadelesine inanan tüm işçileri atılan bu adıma sahip çıkıp büyütme davet etmektedir.

ANKARA İŞÇİ MECLİSİ KOORDİNASYONU

13 Ekim 2016

Gebze'de "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" buluşması

Sınıf devrimcileri, 18 Ekim günü Gebze'de gerçekleştirdiği etkinlik ile OHAL, emperyalist savaş, baskı ve saldırıları ele alarak işçi sınıfının izlemesi gereken mücadele hattını tartıştı.

Gebze İşçilerin Birliği Derneği'nde (İBD) düzenlenen "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarlı etkinlikte konuşan Av. Zeycan Balcı Şimşek, Türkiye'de OHAL öncesinde de demokrasinin işçi

ve emekçiler için olmadığına dikkat çekerek OHAL ile birlikte hak gasplarının, baskının, şiddetin daha pervasızca yaşandığını çeşitli örneklerle ortaya koydu, verilerle toplumun yeniden dizayn edilmeye çalışıldığını vurguladı. Bunun karşısında işçilerin mücadele etmekten başka bir yolunun olmadığını dile getirdi.

Ardından söz alan Prof. Yüksel Akka-

ya, savaşın kapitalist sistemin olmazsa olmaz bir parçası olduğunu, demokrasi-nin yani siyasal hak ve özgürlüklerin kapitalizmin doğasına ters olduğunu dile getirerek sistemin çelişkili yönlerine birçok örnekle ışık tuttu. Dünyada ve Türkiye'de emperyalist paylaşım savaşlarının işçi ve emekçiler üzerindeki etkilerine değindi. Akkaya, kapitalizme, emperyalist savaşlara, faşist uygulamalara karşı

"sınıfa karşı sınıf" bakışıyla mücadele çağrısıyla konuşmasını sonlandırdı.

İşçi sınıfının alternatifsiz olmadığını belirterek konuşmasına başlayan İBD temsilcisi, içerisinde bulunduğu maddi koşulların doğallığında işçi sınıfına tarihsel bir misyon yüklediğini ifade etti. İşçi sınıfının yüzyıllardır verilen mücadelelerin deneyimine sahip olduğunu ve bu mücadelelerin deneyimi ile birlikte bağımsız bir şekilde kendi çıkarları etrafında bir araya gelerek kendi ideolojisi ile zafere ulaşabileceğini dile getirdi.

Ortadoğu'da

Ortadoğu'da gerilim ve Türkiye

Kapitalist dünya sisteminin yapısal krizinin temel öneminde bir boyutu olarak emperyalistler gözetmektedir.

Tırmanan siyasal gericilik ve zor döneme hazırlık

Kapitalist sistem ekonomik, sosyal, siyasal boyutları olan yapısal bir kriz geçiriyor. Dış tarihin sonucu olan eden, kapitalizmin etbediği türüne den vuran burjuva ideolojiler bile onların süreçte krizin derinliği ve kapsamı konusunda tutarsızlar. Zira,

Yeni dönem ve görevler

Partimiz son yıllarda tüm temel değerlendirmelerde yeni bir döneme (ünaneler, savaşlar ve devrimler dönemine) işaret etmekte, bu yeni dönemi yüklediği çok yönlü devrimi göre ve sorumlulukları dikkat çekerek, buna uygun bir devrimi hazırlım benimin altını döşe çıkmektedir.

Bu değerlendirmelerin ve bunların tartışılması. Üzün bir dönemdir sol güçler ile Kırt hareketine karşı zaten ölçüştü, keyfi ve kuralız bir savaş yürüttüklerini. Bugün bu saldırılar çok daha pervasızlaşmış ve çok değişik kesimleri hedef almaya başlamıştır. Özetindeki dönemde saldırılar öni daha da açılacaktır.

15 Temmuz ve devrimci sınıf hareketi

Sermaye düzende rejim krizinin vardıgı boyut, 15 Temmuz'daki darbe girişimile açıkça görüldü. Emperyalist-kapitalist dünya düzünün yagadıgı çok yönlü krizin yerel bir yansıması yagadıgı günlerin krizi, gelinen yerde bir boğazlanmaya doğru sürüyor. Bu süreçte, alternatif ve

Devrimci bir sınıf hareketi yaratmanın imkanları

D. B. Neskin
rekabet ve patimalar su yüzüne çıktıkça sonra da, rekabet içerisinde olduğu bazıya kesimlere ve diğer ülkelerin bujuvuzlarına karşı da böyle bir politik tarafsızla yaramaya almayı duydu.
Örneğin bugün kalkınmış, maliyetçi
söylemleri ön çıkarıyor olması, bir yandan
ABD ve AB emperyalistleri

**3. Ümit Altıntaş Genç Komünistler Buluşması
başarıyla gerçekleştirildi!**

**Gençliği örgütlemek
geleceği örgütlemektir!**

Darbe girişiminin ardından baskı ve devlet terörüne başvurulduğu.

Yerel yayınlarda üslup ve devrimci sınıf çizgisi

14 yıldır ülke yönetimini elinde bulunduran dinci gericilerin kuyuladığıdır kararlık tabanlı, toplumun azınamazımayacak bir kesiminin refahı alışı durumunda. 15 Temmuz'da bir günün iriirlerinden dinci gericiyi ırkçı-pövernizine sonuna bulayan AKP gidememişlerdir sermaye iktidarı, "dinci-ırkçı" gibi bir ucubeli topluma gemen kılavuz olmuştur.

Sektörel birlik deneyimi

İyi hareketin her şeyi çıkarı yollarla
senelik şanet düzümne çarpıyor. Senelik
atana etkin bir maddaleli iyatı seçmekle birlik
çalışmalarını gündeme getirir. Nereye de iş
bulan birlik çalışması geçirmiş iş alması
bulan birlik çalışması geçirmiş iş öğretici

Devrimci politika ve örgüt sorunu ekseninde.

İşçi-emekçi kadın çalışması

İlçe-emekçi kadın polyanması üzerine
yüzün döndürüyoşunlarımın. Düşünce kadın
günahkârıdır. Kadın emekçilerin. Kadın emekçilerin
polyanması sorunlarını ve düşüncelerini ele
aldık, bu temelde tartışmalar yürüttük. Çıkan
sonuçları yerel sınıflarda diğer kadınlar
kitle hareketinin gereği kılınmasında temel bir rol
oyadı. Başka ve terörle birlikte sınıflar olarak
da belarızda tayınan bu sınıflar, bu yüzden genç
emekçi kizimlerin umutluluk ve kavayışını
derinleştirir.

Devrimci bir sınıf hareketi için!

Sermaye kendi rolünü oynuyor!

Geçtiğimiz yıl metal işçisinin Bursa'da başlayan ve yaygınlaşan eylemleri Türk Metal Çetidesini kurulumaya erdirmişti. O günden itibaren metal işçisinin yaşamında neler değişti?

başarısız gösteremedilerdir. İşçiler sermayeyi sınırlarını karşılaya mücadele kazanılışıyla çıktıkları halde sonuç yenilgi aldılar. Sermaye ve emek biriktirmiş daha pervasız saldırılarla bu başarıları. Fakat durum böyle değil, işçi sınıfımız hala kaçak devleşiyor ve yavaş ki. Bunun işçileri bu

Ajitatör ve propagandistin özelliklerine dair

Partizimlerin teorik-programatik üstünlüğünü pratiksel çalışmalarımıza ne denli baderı bir şekilde yansıtabiliriz? Sınıf, kadın ve gençlik sınıflarında yürüttüğümüz ajitasyon ve propaganda çalışmalarını ne denli iyi yapabiliriz? Bu sorular çevremizde her ajitator ve propagandist olarak her yoldaşın başta kendi pratiği olarak uyarı ve

Sorunlara zamanında müdahale!

Devrimci siyasi faaliyette her dönem çeşitli sorunlarla karşı karşıya kalırız. Bazı sorunlar mücadelenin gelişim seyri içinde, bazıları ise örgütün ve tek tek kadroların uralı çabaları ve kararlılıklarıyla çözümlenebilir. Bu

Emperyalist nüfuz mücadeleleri ve Ortadoğu

Emperyalistler arası otuz mizacıdeleteri, calsızgandı ve savayları en alını hale da Otatıldı du. Süriye başta olmak üzere Libya ve Yemen dahil olmak savayları yüz ve acıları kırıyormuş. Bu savaylarda yitkenlere mamın insan yapamın yitirdi ya da sakat kaldı. Milyonlarca insan yardım tekereterek zorunda kaldı, kalen göğüs yapamam çok yitirdi acılarına boğulmuş. Bu durumu yolaşın sıray ve çatışmaları almış, eline kilitleri ferdilemiş en ölçüler her birinde kullandığı kişi. halklar arası ilişkiler de çok büyük tahribatlara uğradı.

Kapitalist dünya sisteminin yapısal krizinin temel önemde bir boyutu olarak emperyalistler arası ilişki ve çelişkilere işaret eden **TKİP V. Kongresi**, “Emperyalist dünyanın iç ilişkilerinde kızışan rekabet, yoğunlaşan nüfuz mücadelele-ri, artan silahlanma yarışı ve tırmanan militarizm, nihayet tüm bunları tamam-layan ve en yıkıcı biçimde somutlayan saldırganlık ve savaşlar dizisi, günümüz dünyasının ön plandaki gündelik görü-nümelerini oluşturmaktadır” demekte ve şöyle devam etmektedir:

“Günümüzde emperyalist müdahaleler ve savaşlar giderek çoğalmakta, adeta olağanlaşmaktadır. Doğrudan emperyalistler tarafından başlatılıp yürütülen savaşlara son zamanlarda yerel işbirlikçiler aracılığıyla yürütülen savaşlar eklenmektedir. Afganistan, Irak ve Libya’ya karşı emperyalist savaşlar ilk durumun örneği iken, Ukrayna, Suriye ve Yemen ikinci durumun örnekleridir. Emperyalistler dolaylı olarak kısıktıkları, bir dönem yerel işbirlikçileri aracılığıyla yürüttükleri bu savaşlarda çok geçmeden doğrudan taraf olarak kendileri de yer almaktadırlar. Günümüz Ortadoğu’sunun en büyük kanayan yarası Suriye, bunun en güncel örneğidir. Suriye halen neredeyse tüm büyük emperyalist devletlerin hava ve deniz güçleriyle üşüştükleri bir av sahası durumundadır.” **(TKİP V. Kongresi Bildirisi, Aralık 2015)**

Aynı Suriye, şu son haftalarda emperyalistler arası ilişkilerdeki gerilimin had safhaya varmasına sahne olmaktadır. Amerikan emperyalizmi Rusya'nın koruması altındaki Suriye rejimine karşı askeri güç kullanmaktan gitgide daha çok söz etmekte, böylece gerçekte Rusya'yı savaşıla tehdit etmektedir. Tersinden ise Rusya bu tehditlere meydan okumakta, muhtemel bir saldırının karşı saldırıyla karşılanacağını açıkça ve kararlı bir tonda dile getirmektedir. Gerilimi tırmandıran bu karşılıklı meydan okumadır ve bazı gözlemciler, önü alınamazsa eğer bunun bir büyük savaşı, hatta nükleer boyutlu bir dünya savaşına yol açabileceğinden ciddi ciddi söz edebilmektedir.

Bu tehlikeli tırmanışın herkesçe görü-
nür plandaki nedeni, Suriye krizinin varı-
lan aşamadaki seyri, daha da somut ola-
rak da Halep'teki çatışmaların gidişatı ve
akıbetidir. Rusya destekli rejim güçlerinin
Halep'i tümünden ele geçirmesi, politik, as-
keri ve moral açıdan Suriye'deki iç sava-

şın gidişinde bir dönüm noktası oluşturabilecek önemdedir. ABD liderliğindeki batılı emperyalistler ile bölgedeki işbirlikçilerinin bunu engellemek doğrultusunda büyük bir çaba içinde olmalarının nedeni budur.

Suriye krizine emperyalist mûdahale-
lenin gerisinde, ÷lkeyi mezhepsel ve et-
nik bakımdan en az üçe bölmek hedefi
yatmaktadır. Bu, siyonist İsrail'in daha
'80'li yılların başında bölge ÷lkelerinden
Suriye payına belirlediğı bir stratejik
hedefdir. 2011 baharında patlak veren
Suriye krizi, bunu nihayet uygulamaya
sokmak için bulunmaz bir fırsat oldu em-
peryalistler ve siyonistler için. Ama baş-
langıçta onlar uygulamada doğrudan yer
almadılar. Kendilerini geri planda tutarak
başta Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar
olmak üzere bölgedeki işbirlikçi devletler
ile her türden gerici, dinci, cihatçı İslami
akımı bu amaç doğrultusunda kullanmak
yoluna gittiler. İslamcı devletler ve akım-
lar sayesinde Suriye paramparça edildi,
kentleri yakılıp yıkıldı, yüz binlerce insan
yaşamını yitirdi ve milyonlarcası yerin-
den yurdundan oldu.

Bütün bu yıkıcı sürecin baş aktörü ve baş sorumlusu olan ABD emperyalizmi, 2014 yazından itibaren kurduğu devletler koalisyonu ile sahneye bu kez bizzat kendisi çıktı. Bahane, o güne kadar kendisinin ve Türkiye de içinde bölgedeki işbirlikçilerinin bin bir türlü örtülü desteğiyle büyüyen ve giderek kontrol edilemez büyük bir güç haline gelen IŞİD idi. Gerçekte ise amaç yıkıma uğramış Suriye'ye hedeflenen doğrultuda artık yeni bir biçim vermektir.

2015 yılı sonbaharında bu kez Rusya'nın Suriye rejiminin yanında doğrudan savaşa katılması bütün dengeleri değiştirdi ve tüm bu hesapları altüst etti.

Suriye krizinin seyrinde Halep savaşının olağanüstü önemi, bu kenti ve kırsalının, üç parçalı olarak tasarlanan yeni Suriye'nin doğrudan batılı emperyalistlerin denetiminde olacak üçüncü parçasının ana eksenini olarak düşünülmesidir. Bu durumda, Rusya destekli rejimin Halep'e ve giderek kırsalına egemen olması, Suriye üzerine emperyalist planlara büyük bir darbe olacak, ABD emperyalizmi ve müttefikleri payına stratejik bir büyük yenilgi anlamına gelecektir. Halihazırda bizzat ABD emperyalizmi ve başta İngiltere ve Fransa olmak üzere batılı müttefikleri tarafından genel bir savaş tehlikesi

boyutlarına vardırılan Halep geriliminin ana nedeni budur.

Fakat emperyalist dünyadaki yeni güç dengeleri ve nüfuz mücadeleleri üzerinden bakıldığında sorun gerçekte ne Halep, ne de Suriye'nin akıbetidir. Ne ABD ve ne de Rusya için... Asıl ve belirleyici, dolayısıyla bir büyük savaş gerilimi yaratabilecek denli önemli sorunun ne olduğu konusunda bir kez daha **TKİP V. Kongresi** değerlendirmelerine başvuracağız:

“Sistemin yapısal krizinin temel unsurlarından biri olarak emperyalist dünyadaki hegemonya bunalımı yeni bir durum değildir. Bununla birlikte son yılların gelişmeleri bunun gitgide ağırlaştığını, çatışma ve savaşlardaki artış ve sertleşmenin aynı zamanda bunun bir yansıması olduğunu göstermektedir.

"Partimizin konuya ilişkin değerlendirmelerinde hep vurgulandığı gibi, sistemdeki hegemonya krizinin en özgün yanı, ABD emperyalizminin hegemon konumunu artık eskisi gibi sürdüremez duruma düşmesi, fakat emperyalist dünyada hegemonyayı ondan koparıp almaya talip bir emperyalist gücün ise halen olmamasıdır. Bu özgün tarihi durumun ikili sonuçlarından ilki, her şeye rağmen en güçlü emperyalist devlet olan ABD emperyalizminin belirgin üstünlüklerine dayanarak ve hegemonyasını restore etmek üzere saldırgan bir politika izlemesidir. Öteki sonuç ise, buna direnen ve büyüyen güçlerine bağlı olarak kendilerine alan açılmasını isteyen emperyalist devletlerin bunu çok kutuplu dünya talebi olarak somutlamaları, kendi aralarında buna uygun yeni ilişkiler ve ittifaklar geliştirmeleridir.

“Rusya ve Çin, bu konumdaki büyük emperyalist devletlerden halen ön planda olan ikisidir. Rusya, Gürcistan savaşından (2008) beri ABD emperyalizmi liderliğindeki batı bloku tarafından kendisini kuşatmaya yönelik girişimlere aktif biçimde direnmektedir. Sürmekte olan Suriye ve Ukrayna savaşları bu direnişin öne çıkan güncel örnekleridir. Rusya’nın her iki alandaki inisiyatif ve dikkate değer başarısı, emperyalist hegemonya bunalımının yeni bir düzeyde tescili olmuştur. Benzer bir direnişi, kendisini çevrelemeye yönelik ABD kuşatmasına karşı Uzakdoğu’da Çin sergilemekte, durum henüz sıcak bir çatışmaya yol açmamış olsa da gerilim günden güne tırmanmak-

gerilim ve Türkiye

tadır.” (TKİP V. Kongresi Bildirisi)

Putin döneminde gücünü belirgin biçimde toparlayan ve çok kutuplu dünya sisteminin başını çeken Rusya, kendi çıkar ve hesapları peşinde emperyalist bir ülkedir. Onun derdi Suriye’nin birliği ve bütünlüğü değil fakat Suriye’deki, Suriye üzerinden de Ortadoğu’daki etki ve nüfuzunu korumaktır. Nitekim Suriye’ye ilişkin batılı emperyalist planlar tutmuş olsaydı, hiç değilse kısa dönemli olarak Rusya Ortadoğu’dan tümüyle dışlanmış olacaktı. Oysa bugün etkin bir taraftır ve Suriye’deki çatışmadan başarıyla çıkarsa eğer Ortadoğu’daki gücü ve nüfuzu belirgin biçimde artacaktır.

Ve tersinden de bu, ABD emperyalizminin tek kutuplu dünya hayallerine vurulmuş yeni ama tayin edici önemde bir darbe olacaktır. Kuşkusuz Suriye savaşı Rusya’nın ABD’nin tek kutuplu dünya stratejisine karşı fiili-askeri ilk ve tek karşı koyması değildir. Fakat Gürcistan ve Ukrayna örneklerinin farkı, onların Rusya’nın kendi sınırlarında yaşanması ve kendisine yönelik boğucu kuşatmaya karşı bir savunma refleksini ifade etmesidir. Oysa Suriye, Rusya’nın sınırlarının çok ötesindeki bir ilk örnektir ve Ortadoğu gibi çok yönlü stratejik önemini tümüyle koruyan bir büyük çatışma bölgesinde bulunmaktadır.

Muhtemeldir ki ABD emperyalizmi ve müttefikleri, Rusya’nın Suriye’de bir batağa saplanarak başarısız kalacağını ve kendiliğinden çekilip gideceğini umuyorlardı. Suriye savaşının seyri bu türden beklentileri boşa çıkardı, tersine politik ve askeri yönden Rusya’nın kendini bir dünya gücü olarak sergilemesinin vesilesi oldu. Halep savaşının bu başarıyı taçlandırması, dar anlamda batılı emperyalistlerin ve siyonistlerin Suriye planlarına büyük bir darbe olmakla kalmayacak, çok kutuplu emperyalist dünya gerçeğinin de kuvvetli bir yeni tescili anlamına gelecektir.

ABD’nin dolaylı biçimler içinde de olsa Rusya’yı bir dünya savaşıyla tehdit edebilmesinin nedeni budur. Zira bu onun olanaklı tek caydırıcı kozudur. Aynı şekilde Suriye savaşı üzerinden içine düştüğü başarısızlığın ve aczin de bir itirafıdır. Emperyalist dünyanın hegemon gücü bizatihi varlığı ve kritik anlardaki kesin tutumuyla öteki güçler karşısında caydırıcı olmak yeteneğini yitirmişse eğer, bu onun hegemon konumunu yitirmekte

olduğunun temel önemde bir göstergesidir. Suriye krizi ve Halep savaşının gelinen yerde ana taraflar için olağanüstü bir önem kazanmasının nedeni budur.

Bugün itibarıyla ve olayların gelip dayandığı bugünkü bu tablo karşısında Türk sermaye devleti nerede duruyor? İzlediği tüm politikalar iflas etmiş, yaptığı tüm planlar boşa çıkmış bir “büyük bölge gücü” olarak kelimenin en tam anlamında iki arada bir derede duruyor. Bir yandan İncirlik’te üslenmiş ABD liderliğindeki emperyalist koalisyonla “koordineli olarak” Fırat Kalkanı operasyonu yürütüyor, öte yandan bu operasyona belirli sınırlar içinde göz yumabilmesi için büyük rüşvetler eşliğinde Rusya’ya yaltaklanıyor.

Kabaca 2011 yılı dolaylarında AKP o zamanki müttefikleri cemaatle birlikte devlet iktidarına tam olarak hakim durumdaydı. Bu aynı zaman dilimi Suriye krizinin başlangıcına ve AKP iktidarının daha en başından itibaren bu ülkedeki gerici iç savaşta aktif bir taraf olarak yer almasına işaret etmektedir. Bir tek savaşa doğrudan katılmak dışında Türk devleti, bölgedeki en yakın müttefikleri Suudi Arabistan ve Katar ile birlikte, Suriye’deki yıkıcı savaşta her yol ve imkanla taraf oldu. Bu üç devlet bu işi batılı emperyalistler hesabına, onların çok özel teşvikleri ve destekleriyle, taşeron güçler olarak üstlendiler. Kuşkusuz özellikle de Türk devletinin İslami gericiliğin “yeni Osmanlıcılık” hayalleri çerçevesinde kendi hesap ve beklentileri de söz konusuydu. Emperyalizme ve siyonizme taşeronluğun ödüllünü böylece almış olacaktı.

Maceranın sonunu biliyoruz. İzlenen tüm politikalar iflas etti, yapılan tüm hesaplar boşa çıktı. Zamanında Şam’a muzaffer fatihler olarak girmekten söz edenler, Rus uçağının düşürülmesinin ardından neredeyse bir yıl boyunca Suriye’deki gelişmelerin dışına düştüler. Şimdilerde allanıp pullanan Cerablus operasyonuna girişebilmek için öncelikle Suriye rejiminin baş koruyucusu Rusya’nın önünde diz çökmek zorunda kaldılar. Bu arada Ortadoğu halklarının başına bir vahşet belası olarak sarılan dinci savaş makinesi IŞİD ile kirli-karanlık ilişkilerin ağır siyasal ve moral sorumluluğunu da halen omuzlarında ağır bir yük olarak taşımaktalar.

Fakat bu kadar da değil. Emperyaliz-

min taşeronluğunda girilen bu kirli maceranın Türk devleti payına asıl acı meyesiyse, buna ağır faturası da denebilir, kendini Kürt sorunu üzerinden ortaya koydu. Şubat 2015 tarihli bir parti değerlendirmesinden aktarıyoruz: “Ortadoğu’daki saldırgan ve maceracı politikanın Türk sermaye devletine faturaya dönüşen üçüncü önemli sonucu ise, Kürt sorunu ve hareketindeki gelişmelerdir. Kürt sorunu, Suriye-Irak krizlerinin de yarattığı uygun ortamda, artık tamamen bölgesel bir karakter kazanmış bulunmaktadır. Bu aynı gelişmenin temel önemdeki öteki boyutu ise, yaşanan gelişmelere paralel olarak fırsatları en iyi biçimde değerlendiren, böylece gücünü ve etkisini sürekli pekiştiren, bu arada uluslararası ilişkiler alanında gitgide daha çok meşrulaşan Kürt hareketi gerçeğidir. Sorunun bölgesel bir nitelik kazanmasına paralel biçimde Kürt hareketi artık her bakımdan bölgesel bir güç konumundadır.” (Geçiş Sürecinde Türkiye, Ekim, Sayı: 295)

Sözü bilerek buraya bağladık; zira AKP iktidarının Türk sermaye devletini Suriye macerası üzerinden getirip sapladığı açmaz, halihazırda bütün bir bölge politikasını Kürt sorunu üzerinden şekillendirmek zorunda kalmasıdır. Ucu açık ve akıbeti belirsiz Fırat Kalkanı operasyonunun asıl hedefi, rejim sözcülerinin açıkça dile getirdikleri gibi, Suriye Kürtlerinin kazanımlarıdır. Şu günlerde büyük gerilimlere konu olan Musul tartışması da, farklı bir biçimde de olsa, yine Kürt sorunuyla yakından bağlantılıdır. Suriye’de PKK eksenindeki Kürt hareketinin kazanımlarını darbelemek isteyenler, Irak’ta Barzani yönetimi üzerinden Kürt hareketini denetim altında tutmak, olanaklıysa bunu Musul eksenli bir Sünni bölgesinin hamiliği ve denetimi ile birleştirmek istemektedirler.

Yakın zamanlarda Saray’da yapılan son bakanlar kurulu toplantısında Tayyip Erdoğan’ın şunları söylediği bizzat AKP medyasında yer aldı: “Türkiye artık bu noktada kalamaz. Statüko bir şekilde değişecek. Ya ileri hamlelerle atılım yapıp kazanacağız. Ya da küçülmeye mahkum olacağız. Ben kendi adıma ileri hamleler yapmaya kararlıyım.”

Resmen yalanlanmamış bu sözler, gerçekte Türk dış politikasının ve Türkiye’nin Kürt sorunu politikasının nasıl bir açmaza, gerçekte ise batağa gelip saplandığının bir itirafıdır. Emperyalist dün-

ya devlerinin karşı karşıya gelmiş bulunduğu Ortadoğu’da, Türk sermaye devletinin kendi bağımsız iradesi ve tercihi ile herhangi bir “hamle” ya da “atılım” yapma şansı yoktur. Ancak taraflardan birine yamanarak ve genellikle yaptığı gibi taşeronluğa soyunarak bazı kırıntılar umabilir ki, bu da mevcut düzeninin doğası gereği ABD liderliğindeki batı emperyalizminden başkası olamaz. Ama gelinen yerde Ortadoğu’da ABD’ye karlı bir taşeronluğun tek olanaklı yolu, onun Kürt politikasına teslim olmaktır. Bu ise içeride ve dışarıda Kürt sorunu konusunda halen izlenmekte olan politikaların terk edilmesi demektir.

ABD emperyalizmi halen Irak ve Suriye’deki Kürt hareketleriyle (bu dolaylı olarak PKK ile de anlamına gelmektedir) pozitif ilişkiler içindedir, onların bölgedeki koruyucusu ve destekçisi olarak davranmaktadır. Ve halihazırdaki politikası, Türk devletini ve Kürtleri kendi stratejik hesapları doğrultusunda aynı safta mevzilendirmektedir. Nitekim 2009’da AKP iktidarının “Kürt açılımı” üzerinden devlet adına gündeme getirdiği politika tam da bu amaca yönelikti ve biz bundan dolayıdır ki onu başından itibaren “ABD’nin Kürt politikası” olarak niteledik. Fakat bu politika Türk sermaye devleti payına aşılması çok zor açmazlar içermektedir. Nitekim “Kürt açılımı”nın ve ona eşlik eden “çözüm süreci”nin kaçınılmaz iflası bundan dolayıdır.

Kısa sonuç şudur: Günümüz Ortadoğu’sunda bazı statükolar, özellikle de Kürt sorunuyla bağlantılı olarak, kaçınılmaz olarak değişecektir. Fakat Türk sermaye devletinin bunu kendi hesabına “hamle” ya da “atılım”lara dönüştürmekte herhangi bir şansı yoktur. Tayyip Erdoğan iktidarının buna yönelik yeni hesapsız maceraları, Türkiye halkları için yaratacağı acı faturalarla birlikte, muhtemeldir ki onun beklenmedik bir yoldan ve biçimde yıkılışının da bir vesilesi olacaktır yalnızca.

Ekim

(TKİP Merkez Yayın Organı Ekim’in Ekim 2016 tarihli 304. sayısından alınmıştır...)

Halep'te yarım kalan hesaplaşma Musul'da tamamlanacak mı?

K. Ali

Musul'un "kurtuluşu" için Musul'un yerle bir edilmesi saldırısı başladı. Ve bu savaş sonuna kadar emperyalist paylaşım savaşıdır. ABD emperyalizminin başını çektiği 36 ülkeden oluşan koalisyon güçlerinin saldırı merkezi bu defa Kuveyt oldu. Hatırlanacağı üzere Libya'yı yerle bir etme savaşının merkez üssü İzmir olmuştur.

Koalisyonun onlarca ülkeden oluşmasının pek bir politik manası yoktur. ABD bu görünüm altında, Musul'un paylaşılması savaşını "Musul'un IŞİD'den arındırılması" şeklinde sunarak, saldırganlığına uluslararası meşruiyet kazandırmaya çalışıyor. Haydar el-İbadi hükümetini karar verici merci olarak ileri sürmesinin de bundan başka bir anlam ve ehemmiyeti yoktur. Ortadoğu'da, güncel olarak da Musul'da süren savaş, bölgede yayılma istikrarı gösteren emperyalist paylaşım savaşının sadece bir evresidir.

BİR KENT YAKILIP YIKILIRKEN "SİVİLLER ZARAR GÖRMESİN" ŞARLATANLIĞI

Çoktandır konuşulan ve hep ertelenen Musul savaşı, Halep'te Rusya-Esad ittifakının atağa geçmesiyle öne çekildi. Bu savaşın öne çekilmesi, burjuva medya yorumcularının söylediği gibi, Obama'nın kişisel başarı(!) hikayesine duyduğu ihtiyaçtan dolayı olmamıştır. Savaşların bir ekonomi politikti vardır. Tarihin yapılması gibi emperyalist savaşlar da büyük şahsiyetlerin iradelerine, keyiflerine göre başlatılıp bitirilemiyor.

Halep operasyonu terazinin kefesini en azından şimdilik Rusya-Esad lehine döndürdü. (Şimdilik diyoruz, zira Halep savaşı savaşlar dizisinin sadece bir merhalesidir.) Bu durum ABD emperyalizmini, Musul'un paylaşılma savaşını daha fazla ertelemekten harekete geçmeye zorladı. Halep'te yaşanan insanlık dramına "çözüm" bulmak için Lozan'da sırtlan ve çakallardan kurulu paylaşım sofrasından "barış" ve "uzlaşma" çıkmadı. Lozan, Musul savaşının başlatılması için üç perdelik ucuz bir oyundu. Halep'te kendi eserleri olarak ortaya çıkan insani felakete "çözüm" bulamayanlar, bu kanlı tabloya Musul'un yağmalanması savaşını eklediler.

SAVAŞ SUÇLULARI RİYAKARLIKTAKİ SINIR TANIMİYORLAR

Halep'te sivillerin savaştan mağdur olmalarının ortaya çıkardığı insanlık tra-

jedisini Rusya eleştirisinin demagojik nesnesi yapan ABD, Musul'un paylaşılma savaşının başlamasıyla birlikte Rusya ile rol değiştirdi. Bu defa Putin Obama'yı, sivillerin savaştan etkilenmemesi için "dik-katli" olmaya çağırdı. Bir kent, kanlı bir terör örgütüne peşkeş çekildikten sonra, bu vahşetin birinci dereceden sorumlusu olanlar o kenti kurtarmak adına yakıp yıkarlarken, tonlarca bombayı kentin üzerine kusrarlarken sanki bu mümkünmüş gibi alay ettiler. Bölge halklarının doğup büyüdüğü kentler bombalanıyor, savaş makineleri altında çiğneniyorken, alaycı demagojilerle "aman sivil halk zarar görmesin" diyecek kadar şirazeyi yitirdiler.

ABD'NİN HAYDAR EL-İBADİ KARTI

Batı emperyalist basınında aylardır "Musul'un nasıl kurtulacağından çok kimler tarafından kurtarılacağı önemlidir" diye yazılıp çiziliyordu. Ortadoğu ve Ukrayna'da süren savaşın gidişatına bağlı olarak Musul-Halep sorunu da emperyalist kulislerin değişmez gündemi olmaya devam etti. Musul savaşında kimlerin aktif olarak yer alacağına dair dolaşıma sayısız plan ve senaryo konuldu. Büyük emperyalist devletlerin nüfuz alanlarını genişletme savaşında, bölgede etkin olmak isteyen Türk sermaye devletinden Suudi krallığı ve İran'a kadar uzanan geniş bir savaş kundakçıları cephesi de vardı. Onlar, sırtlanların parçalayacağı leşten pay kapmayı bekleyen çakallar gibi kendilerince hazırlıklar yaptılar.

Son anda Musul'un Irak topraklarının parçası olduğu gerçeği ABD'nin aklına geldi. Irak'ın, altı oyulan, kerameti kendinden menkul Haydar el-İbadi hükümetini, savaşa katılacak güçlerin belirleyici mercii olarak onurlandırdı(!) Son anda

Barzani'yi de bu "onura" ortak etti. ABD, bölgedeki uşaklarının gerilen ilişkilerini yoluna koyan efendi olarak kendini konumlandırdı. El-İbadi üzerinden Türk sermaye devletine haddini bilmesini hatırlattı. Erdoğan'ın, Musul'u IŞİD çetelerine teslim eden, Musul'daki Irak ordu birliklerine IŞİD çetesine karşı direnme ve silahları bırakma emri veren Esil Nuçeyfi "komutası" altında başlattığı Başika tiyatrosu, sahne kurulmadan yerle bir edildi.

ERDOĞAN'IN DİNMEK BİLMİYEN SAVAŞ VE İKTİDAR HIRSI

Efendisi tarafından, hem de El-İbadi eliyle kapı dışarı edilmesi Erdoğan'ı adeta kudurttu. A planımız olmazsa, B planı, o da olmazsa C planı olduğundan ciddi ciddi bahsetmeye başladı. "Ne olursa olsun Musul'da olacağız" histerisiyle çılgınlıkta zirve yaptı. Onun efendilerinden duyduğu ve kopyalayarak peş peşe sıraladığı A-B-C planlarının tek dayanağı, eski Musul valisi Esil Nuçeyfi'ydı. Bunu bilen efendileri ve hatta El-İbadi bile Erdoğan'ın salvolarına bıyık altından gülmekle yetindiler. Musul savaşının başladığı gün, o kadar atıp tuttuğu "sen benim dengim değilsin" diye aşağıladığı El-İbadi hükümetiyle görüşmek için bir heyeti alelacele Bağdat'a yolladı. Kimin kimin dengi olmadığını da böylece göstermiş oldu. Efendisinin sözüyle, ona güvenerek hareket edenlerin hazin kaderini yaşamaktan kurtulamadı. Uçak vakasında Putin'e çıkışırken, "bir daha olsa uçağı yine düşürürüz" diyerek bol keseden atarken de efendilerine güvenmişti. Bu maceranın da sonu kötü bitmiş, Putin'den özür dileyerek tazminat ödemeye hazır olduğunu bildirmek zorunda

kalmıştı. Politik yaşamı siyasal şarlatanlık ve tükürdüğünü yalamakla dolu olan birisinin tüm bu çark etmeleri şaşırtıcı olmasa gerek.

ABD-RUSYA ÇATIŞMASININ OLASI SEYRİ

Musul, Ortadoğu'dan Ukrayna'ya kadar geniş bir alanda süren savaşlar zincirinin sadece bir halkasıdır. Halep'te kafa kafaya gelen ABD-Rusya gerilimi, süren çatışmaları bir üst noktaya tırmandırdı. ABD'nin, Rusya'yı kendi kentlerinde vurma tehdidine, Rusya yapılan askeri anlaşmaları askıya alarak ve Avrupa sınırındaki Kaliningrad kentine nükleer başlık taşıyabilen İskender füzelerini yerleştirerek karşılık verdi.

ABD, Rusya'nın bu atağına IŞİD kozuyla karşı bir atak başlattı. IŞİD'in artık Musul'da üslenmesinin anlamsız olduğuna karar vererek Musul savaşını öne çekti. Musul'u IŞİD'den arındırırken bu çeteleri açık bırakacağı koridordan Rakka'ya yönlendirerek Rusya-Esad ittifakını dize getirmeyi amaçlıyor. Rusya Dışişleri Bakanı Lavrov'un şu sıralar yaptığı açıklama, ABD'nin bu planının doğuracağı sonuçlara işaret ediyor: "Musul'un çevresinin tamamen sarılmamasından ötürü oluşan koridor, DAEŞ unsurlarının Irak'tan ve Musul'dan Suriye'ye çekilmesi riskini oluşturuyor. Biz tabi ki durumu değerlendireceğiz ve eğer böyle bir şey gerçekleşirse, askeri ve siyasi anlamda kararlar alacağız."

Bütün bu verilerden bakıldığında, Musul savaşı süren çatışma ve savaşların bir dönüm noktası, rekabet savaşlarını bir üst noktaya sıçratmanın miladı olacak gibi gözüküyor.

“Kapitalizmin En Yüksek Aşaması: Emperyalizm” 100 yaşında

D. Yusuf

Lenin’in “*Kapitalizmin En Yüksek Aşaması: Emperyalizm*” adlı eseri 100 yaşında. Eser 1916 yılında yazılmıştır. Bu tarihten günümüze, aradan geçen süre zarfında geçmişle kıyas kabul etmez devasa gelişmeler yaşandı. Burjuvazinin şarlatan ideologları ve yeni dönem liberalleri bu gelişmelerden hareketle çok yönlü ideolojik bir saldırıya geçmekte gecikmediler.

Bu ideolojik saldırının en önemli ayaklarından biri “globalizm/küreselleşme” çığırtkanlığıydı. Kulakları sağır eden tümüyle demagojik bir anti-komünist propaganda eşliğinde, kapitalizmin kesintisiz ve istikrarlı bir biçimde devasa gelişmeler kaydettiği, sınırlayıcı tüm engelleri yerle bir ettiği, kendisini baştan aşağı yenilediği, yenilemekle de kalmayıp kendisini aştığı, artık söz konusu olanın kapitalizm ötesi bir aşama olduğu iddia edildi. Bunları, sömürü, yoksulluk, siyasal gericilik, militarizm, tekeller arası rekabet, emperyalist büyük güçlerin nüfuz mücadeleleri ve savaşların geçmişe ait aşırıklar olarak tarihe karışacağı iddiaları tamamlıyordu.

Yenilgi ruh hali içindeki teslimiyetçi sol cenahta da yankısını bulan bu tezler göre, Lenin’in, yüzyılın başlarındaki, bugüne göre son derce geri koşullarda kaleme aldığı *Emperyalizm* adlı eser güncelliğini yitirmişti. Bu eserde dile getirilen tezler günün devasa gelişmelerini açıklamaktan acizdi. Söz konusu olan yeni bir çağdı ve ancak “yeni bir emperyalizm-den” söz edilebilirdi.

Hiç kuşkusuz, Lenin’i ve *Emperyalizm* adlı büyük eserini aşırı küçümseme eşliğinde dile getirilen bu tezlerin bilimsel bir değeri yoktur. Sağlam bir dayanaktan yoksundurlar ve dahası da aradan geçen zaman içinde cereyan eden hiçbir gelişme bu tezleri doğrulamamıştır.

Kapitalizm başından itibaren uluslararası bir eğilime sahip olmuştur. Marks ve Engels ta en popüler eserlerinden biri olan *Komünist Manifesto*’da onun bu eğilimine işaret etmişlerdir. Özellikle Engels’in son dönemleri, bu eğilime dönük vurguların çoğaldığı bir dönemdir. Lenin ise, *Emperyalizm* adlı eserinde buna daha somut ve daha tanımlı biçimde değinmiştir.

Kapitalizm belirli bir gelişmenin, yani serbest rekabet döneminin ardından, nihayet tekeli kapitalizme, yani emperyalizme dönüşmüştür. Kapitalizmin tekeli aşaması ile, yeni bir olgu olarak sermaye ihracı dönemi başlamıştır. O kadar ki sermayenin ihraç edilmediği toprak kalmamıştır. Böylece ulusal çitler yıkılmış, ka-

pitalizm evrenselleşmiş, gümrük duvarları yıkılıp bir dünya pazarı kurulmuştur. Artık tek tek ülkelerin ekonomilerinden söz edilmemektedir. Zira bu gelişmeye bağlı olarak tek tek ülkelerin ekonomileri, dünya pazarı denen zincirin organik bir halkası haline gelmiştir. Olay budur. Lenin de elindeki tüm verilerden yola çıkarak bunları öne sürmüştür.

Demek oluyor ki globalizm/küreselleşme yeni bir olgu değildir. Kapitalizmi şirin ve çekici göstermek, emekçi yığınları aldatmak maksadıyla başvurulan bir propagandadır. İktisadi kavramlardan ziyade bir ideolojik saldırı aracıdır.

Aradan geçen yüz yıl zarfında yaşanan gerçekten devasa gelişmelere gelince, bu bize sadece ve sadece kapitalizmin yüzyılın başındaki durumla kıyas kabul etmez, çok daha ileri bir düzeyini vermektedir. Fakat, çağ yine emperyalizm çağıdır. İnsanlık hâlâ kapitalizmin tekeli aşaması ile yüz yüzedir. Emperyalizmin özü değişmemiştir. Emperyalizm hâlâ Lenin’in ünlü 5 madde ile tanımladığı emperyalizmdir. Onun gelinen yerde kapitalizm ötesi bir aşama olduğu, Kautsky’nin ultra emperyalizm teorisinden de ultra saçma bir teoridir.

Sömürü, yoksulluk, siyasal gericilik, militarizm, tekeller arası rekabet, silahlanma yarışı, nüfuz mücadeleleri ve savaşların tarihe karıştığını kanıtlayan tek bir kanıt yoktur, gösterilemez. Tam tersine, günümüzde sömürü ve yoksulluk tarihe karışmak şurada kalsın, üste-

lik de küreselleşerek daha bir katmerli hale gelmiştir. Emperyalizmin en önemli niteliklerinden biri olan siyasal gericilik eğilimi bugün çok daha koyulaşmış olup, faşizme doğru seyretmektedir. Emperyalist büyük devletler arasındaki nüfuz kavgaları iyice yoğunlaşmış olup, yeni bir paylaşım savaşının habercisi işaretleler çoğalmıştır. Bunalımlar ve savaşlar, dönemin en tartışmasız olgularıdır. Tam da bu nedenledir ki aç gözlü kapitalist tekellden refah, sınıflar arası uyum, barış ve demokrasi beklemek teorik açıdan saçma, pratikte ise ultra bir gericiliktir.

LENİN’İN ESERİ HALA GÜNCELDİR

Lenin’in *Emperyalizm* adlı eserini, 900 sayfadan oluşan “emperyalizm defterleri”, Almanca, Fransızca, İngilizce ve Rus dilinde yayınlanmış 148 kitap, 232 makale ve 49 dergiden alınmış not ve alıntılardan yararlanarak yazmıştır.

Eser başlıca iki bölümden ya da iki tahlilden oluşur. Biri ve en esaslısı, ekonominin temel kavramları eşliğinde, emperyalizmi karakterize eden 5 özelliği açıkladığı iktisadi tahlildir. Diğeri ise, kapitalizmin bu yeni aşmasının, yani emperyalizmin tarihsel yerine ilişkin görüş ve saptamalardır.

Lenin bu büyük eseri yazarken öncelikle *Kapital*’den yararlanır. Marksist ekonomi politığın temel kavramlarına başvurur. Yani Marx’ı izler. Marx ve Engels’in son dönemlerinde “tekelleşme belirtileri” ile ilgili saptama ve öngörü-

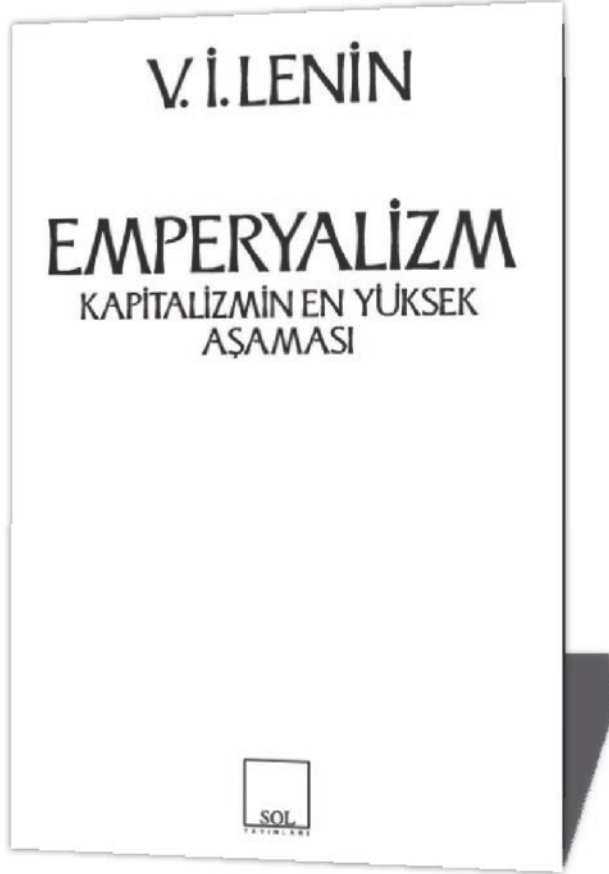
lerden faydalanır. Tekeli serbest rekabetin kaçınılmaz bir sonucu, onun aşılması olarak niteler. Bununla kalmaz, “tekeli kapitalizmin asalak ve çürüyen, can çekişen kapitalizm” olduğunu dile getirir. Emperyalizmin “kaptalizmin son aşaması” ve son olarak da “sosyalizmin arifesi” olduğu, onun diğer görüş ve saptamalarıdır.

Şüphesiz ki Lenin bu sonuçlara, kapitalizmin tüm “yeni görüngülerine” dair olguların son derce titiz bir incelenmesinden hareketle ulaşmıştır. Yani bu önemli eserini ekonomi politığın ilkelereinden ve emperyalist kapitalizmin nesnel yasaları ve kaçınılmaz eğilimlerinden yola çıkarak hazırlamıştır. Bir başka ifade ile, Lenin’in emperyalizm teorisi, “Gelip geçici olguların değil, bütün döneme damgasını vuran temel olguların derinlemesine incelenmesine” dayandırılmıştır. Bundandır ki onun teorisi bilimsel yegâne teoridir.

Bizatihi Lenin, eserini oldukça mütevazı bir çalışma olarak niteler. Ancak, bu eser gerçekte marksist ekonomi politığe kendi çağında yapılmış bir katkı niteliğindedir. Kısadır, ama yoğun bir emeğin, titiz bir irdelemenin ürünü ve ifadesidir. Bir derinliğe sahiptir.

Asla bir propaganda metni değildir. Bir akademik çalışma da değildir. Tam tersine bir eylem kılavuzudur. Nitekim her daim sadece bir aydınlatma işlevi görmeyip, işçi sınıfına ve emekçi yığınlara yol gösterici bir işleve sahip olmuştur. Başka bir anlatımla, Lenin’in *Emperyalizm* adlı eseri, dünya işçilerine ve komünistlerine sadece dünyayı yorumlamayı değil, çok daha önemli olarak, dünyayı değiştirmeyi öğretmiştir. Eserin kalıcılığı ve değeri de bundandır. Kapitalizmin tekeli aşaması olarak, emperyalizme ilişkin teori derinleştirilecekse eğer, bu ancak ve ancak yine Lenin’in saydığı 5 temel maddeye dayanılarak yapılabilir. Demek oluyor ki Lenin’in bu büyük eseri hâlâ günceldir.

İnsanlık yeniden bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiştir. Dönem aynı zamanda proleter kitle hareketleri ve halk isyanları dönemidir. Bütün bunlar yeni bir devrimler dönemine girildiğinin de anlatımı olmaktadır. Zaman bu yönde akmaya başlamıştır. Tam da bu koşullarda, bu büyük eserin *Komünist Manifesto* ile birlikte en çok basılan ve yeniden incelenen eser olması son derece dikkate değerdir, fazlasıyla anlamlıdır. Bu incelemelerin özellikle genç kuşaklar tarafından yapılıyor olması ise çok ama çok daha anlamlıdır.

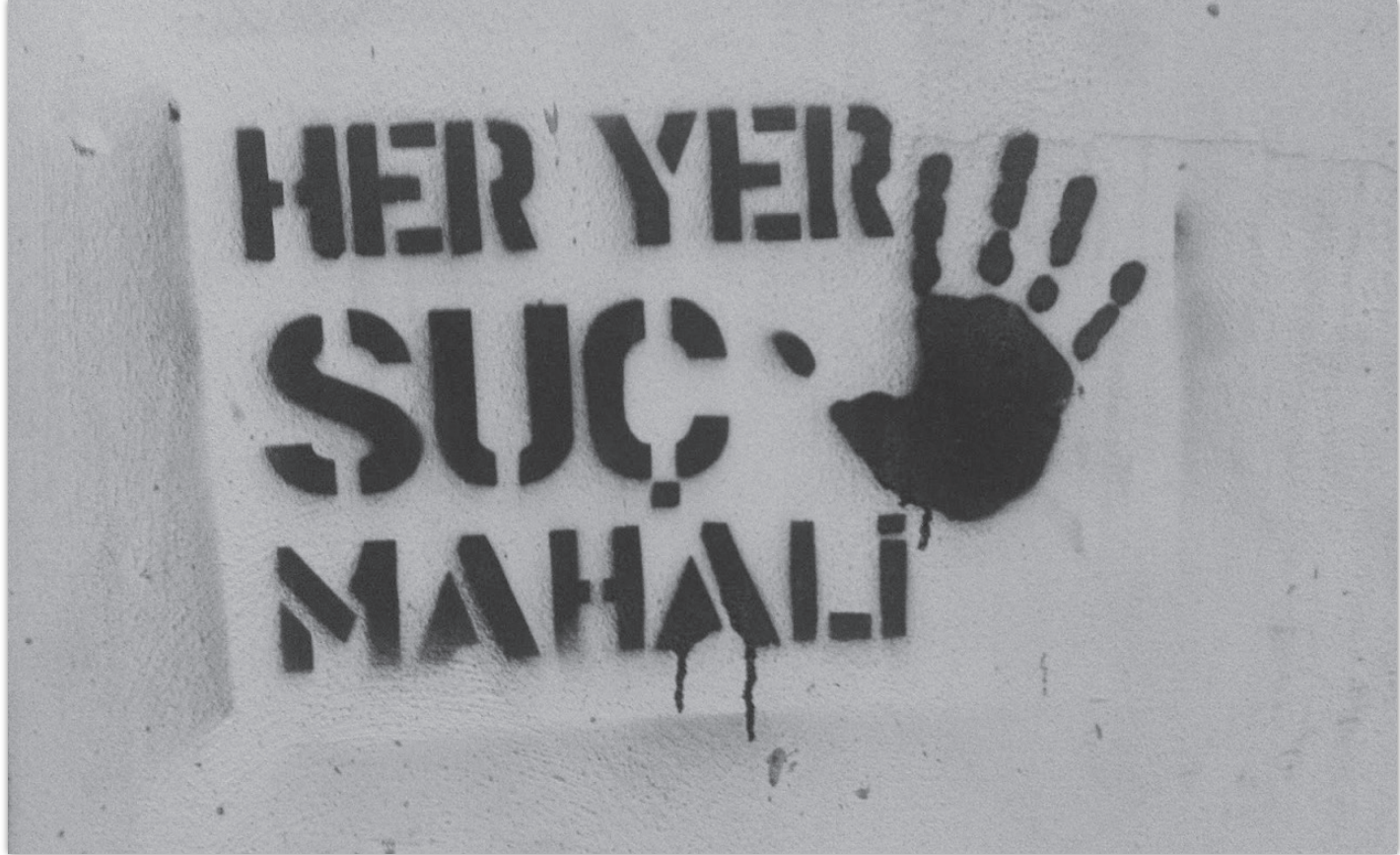
Şiddet üreten sisteme karşı, direniş!

Toplumda her geçen gün şiddet eğilimi güçleniyor. Kadına uygulanan şiddet ise buna paralel olarak artıyor. Şort giydiği için minibüste tekmelenen genç kadın, Bülent Ecevit Üniversitesi Nesibe Hatun Kız Yurdu'ndan zorla kaçırılan genç kadınlar, kamudan uzaklaştırılan ve karşı çıktıkları için şiddete uğrayan kamu emekçileri, büyük bir dram yaşayan Suriyeli kadınlar, eşini tornavida ile öldürmeye çalışan Yakup Kara'nın "tahrik, pişmanlık ve iyi hal" nedeniyle müebbet hapsinin 11 yıl 3 aya inmesi vb... Bu saydıklarımız son haftalarda tanık olduğumuz olayların sadece bir kısmı.

Kapitalist sistemin doğasında var olan şiddet, içinden geçtiğimiz süreçte çok yönlü olarak kendini üretiyor. Ülkede yaşanan her siyasal ve güncel gelişme, kadınlar üzerinde baskı, şiddet, gericilik, taciz vb. olarak yankısını buluyor. 14 yıllık AKP iktidarı ve dahası 15 Temmuz darbe girişimi sonrasındaki AKP darbesi ise bu süreci çok daha ağırlaştırmış durumda.

İlkin, dinci-gerici AKP iktidarının 14 yıllık iktidarı toplum üzerinde ağır tahribatlar yaratmış bulunuyor. Sermayenin politikalarını yıllardır eksiksiz şekilde hayata geçiren AKP iktidarı, aynı zamanda ılımlı İslam projesine dayanarak gerici zihniyetini toplumun en küçük hücrelerine kadar taşıdı. "Kadın-erkek eşitliğini" söylemde dahi yadsıyan, kadının giyimiyle-kuşamıyla uğraşan, eğitimden toplumsal yaşamın farklı alanlarına kadar kadını ikincil gören zihniyeti yerleştirmek için çabaladı. Aynı zamanda kadınların, toplumla birlikte denetim altına alınmasına hizmet etti. Bu süreç toplumda bir dizi değeri altüst ettiği gibi, gericiliği, yozlaşmayı, çürümeyi daha da besledi. Kadına yönelik şiddet meşrulaştı, polis kurumları "gereğini" yaptı, yargı ise erkek egemen zihniyetin doğal uzantısı olarak işledi.

Minibüste tekme atan, sokakta şiddet uygulayan, taciz eden, eşini katleden

biliyor ki; arkasında kadın ile erkeğin eşit olmadığını söyleyen, eşitsizliğe ve kadına yönelik şiddete karşı çıkmayan ama "mırıldanan", kolluk kuvvetlerince sırtı sıvazlanan, şiddet uygulayanı koruyan/kollayan yargının dayandığı bir güç var. İşte bu güç, bugün AKP eliyle onun ılımlı İslam projesine uygun olarak şekillenen dinci-gerici güç olsa bile, üzerinde boy verdiği, her türlü şiddetin beslendiği ve büyüdüğü, ezme/sömürü ilişkilerine dayalı kapitalist sistemdir.

İkinci olarak, 15 Temmuz darbe girişimi ve sonrasındaki gelişmeler ise bu tablonun daha da ağırlaşmasına yol açtı. Darbeyi fırsata çeviren AKP iktidarı, OHAL'le birlikte toplumda bir cadı avına başladı. Cemaatle ilişkisi olduğu gerekçesiyle on binlerce kamu emekçisi, yargı ve ordu mensubu görevden alındı. Cadı avı, ilericilere, devrimcilere, Kürt halkı-

na, kamu emekçilerine yönelik saldırı ile devam etti. İçerideki baskı ve terörü, Ortadoğu'da savaş ve saldırganlık politikaları tamamladı.

AKP iktidarının OHAL'e dayanarak yaratmaya çalıştığı baskı, şiddet, devlet terörü kadınları da doğrudan hedeflemektedir. Onun da ötesinde yaratılmaya çalışılan korku toplumu ile kadınlar baskı altına alınmak istenmektedir. Dahası iktidarını ve kendi tabanını elinde tutmak amacıyla izlediği kutuplaştırıcı ve düşmanlaştırıcı dil, kadınları da doğrudan etkilemektedir.

Üçüncü nokta ise, şiddet sadece zor yoluyla uygulanan fiziki şiddet değildir. Bugün kapitalizmin ağırlaşan krizi, OHAL'e dayanarak sermayenin de durumunu fırsata çevirmesi, işçi ve emekçiler üzerinde sömürü politikalarını daha da ağırlaştırdı. Kiralık işçilik, Bireysel

Emeklilik Sigortası (BES) adı altında ücret gaspı, sözde kadınların annelik görevlerini yerine getirmesi amacıyla gündemleştirilen, ama asıl olarak güvencesiz ve esnek çalışmayı meşrulaştıran yarı-zamanlı çalışma uygulaması, OHAL sürecine dayanarak sermayenin kolayca elde ettikleridir. Özetle, emekçi kadınlar üzerinde sömürü ve baskı politikalarının daha da derinleştiği bir süreç yaşanmaktadır.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü'nün öngünlerinde karşı karşıya kaldığımız bu tablo, gericiliğin koyu karanlığının, emperyalist savaşın, faşist baskı ve terörün ürettiği şiddetin tek kaynağı olan kapitalizmi işaret ediyor. Her türlü melanetin kaynağı ve aynı zamanda şiddet üreten sömürü düzenine karşı emekçi kadınların öfkelerini açığa çıkarmak, direnişi büyütme zamanıdır.

Mersin'de kadın ve savaş söyleşisi

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları'nın (İEKK) çağırısı ile 16 Ekim günü Mersin'de "Emekçi kadınlar neden kirli ve haksız savaşlara karşı çıkmalıdır?" konulu söyleşi yapıldı.

İEKK adına yapılan sunumda; emperyalist savaş ve saldırganlığın sınıfsal arka planı aktarılırak, bu savaşların asıl kazananının kapitalist tekeller olduğu

işlendi. Tarihte ve günümüzde yaşanan kirli savaşlardan bahsedilerek sayısal verilerle kadın ve çocukların savaş gerçekliğinde yaşadıkları durum teşhir edildi.

Tecavüzün savaş politikası olarak uygulandığına dikkat çekilen sunumda; göçün artmasından, halkların birbirine

düşman edilmesinden bahsedildi. Son olarak çözümün işçilerin birliği, halkların kardeşliğini hedefleyerek, işçi-emekçilerin kendi bağımsız devrimci sınıf çıkarları temelinde örgütlenmesi olduğu vurgulandı. Ekim Devrimi'nden örnekler verilerek söyleşiye geçildi.

Söyleşide ise emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı tarafsız kalınmaması, bu konuda bilinçlenmenin ve örgütlenmenin gerekliliğine dair tartışmalar yürütüldü.

Kapitalizm, depresyon, kadın

Depresyon, büyük bir üzüntü, endişe, suçluluk ve değersiz hissetme, başkalarından uzaklaşma, uyku ve iştahta azalma ya da her zamanki faaliyetlerine karşı ilgisizlikle belirlenen duygu durum bozukluğudur. Depresyonda olan kişiler bir problemle karşılaştıkları zaman hiçbir çözüm akıllarına gelmez. Çoğu zaman keyifsiz, umutsuz ve inisiyatiften yoksun, endişeli, kaygılı ve ümitsiz olabilirler. Bu belirtilerin yaklaşık iki hafta ve günün neredeyse tamamında kendini göstermesi gerekir ki o zaman kişiye majör depresyon tanısı konulabilir. Çünkü her insan nasıl ki zaman zaman kaygı hissetmişse, aynı şekilde yaşamımızda büyük olasılıkla hüznü yaratan ancak depresyon tanısı gerektirmeyecek birçok olay yaşarız.* Her birimizin depresif anları vardır. Depresyon görülme sıklığı işçi ve emekçilerde daha fazladır. Kadınlarda görülme sıklığı erkeklerin iki katıdır.

Kadınlarda majör depresyon tanısının iki kat fazla yaşanmasının iyi bir araştırma konusu olduğu açıktır. Ama tarihsel materyalist bakış açısına sahip her insanın bu durumun nedenleri konusunda cevapları bellidir. Özel mülkiyetin gelişmesiyle kadınların eve kapatılması ve sosyal hayatlarının ellerinden alınması aynı döneme denk gelir. İlk köleleşen insan kadındır. Binlerce yıldır taşınan ataeril zihniyet, her tarihsel evrede o dönemlerin üretim biçimlerine göre şekillenmiştir ama özü aynı kalmıştır. Kapitalist üretim işleyişinin hâkim olduğu bu tarihsel evrede işçi-emekçi kadınların da akıbeti bu yöndedir.

Horlanan, aşağı görülen, kölece çalıştırılıp eşit ücret verilmeyen, çifte sömürüye uğrayan işçi-emekçi kadınlarda depresyonun daha fazla görülmesi şaşırtıcı değildir. Kadınlar hem iş hayatlarında

hem de evlerinde şiddetin her türünü yaşamaktadır. Fiziksel şiddet, ekonomik şiddet, cinsel ve psikolojik şiddet emekçi kadınların yaşamlarının bir parçasıdır. Hele ki kapitalizmin yapısal krizlerinden kaynaklı ürettiği emperyalist savaşlarda kadınların payına en iğrenç yaşayışlar düşmektedir. Depresyonun tanımı yukarıda yapılmıştır, nedenleri arasında psikoloji bilimi birçok kuram geliştirmiştir. Bunlardan biri olumsuz üçlemidir. Kişinin kendisi, geleceği ve dış dünyanın durumu ile ilgili karamsar duygulara sahip olmasıdır. Yaşanan işsizlikler, tecavüzler ve savaşlar gerçekliğinde olumsuz duygulara kapılmamak elde değildir. Sokağa çıkma yasaklarında evin üstüne bomba düşmesi, annelerin gözleri önünde çocuklarının parçalanması, çocuklarının ölü bedenlerini buzdolaplarında saklamak zorunda kalmaları sadece ağır depresyon durumu yaratmaz, kişileri

intihar etmeye sürükleyecek sebebiyet oluşturur.

Öğrenilmiş çaresizlik kuramı da depresyonun nedenleri konusunda birkaç açıklama getirir. Günümüz dünya tablosunun karşısında insanların birçoğu çaresiz olduklarını düşünüp kendilerine atıfta bulunurlar. Benlik saygısının, kendilik değerinin azalması ile beraber kişiler depresyon tanımında geçen duyguları yaşamaya başlarlar. İşsiz kadınların evlerinde harcadıkları emeklerinin görülmemesi, yok sayılması ve çocuk bakımı, eş bakımı, yaşlı, hasta bakımı gibi sorumlulukların hepsinin kadınlara yüklenmesi emekçi kadınlarda depresyonun daha sık görülmesinin nedenlerinden biridir. Bu kadar sorumluluk üstüne kadınların en küçük bir hatada aşağılanması, kişiliklerinin bastırılması, çalışmayan ev kadınlarının çaresizce boyun eğişi bir olgudur. "Böyle gelmiş, böyle devam edecek" algısı/öğ-

retisi ile kadınların bu durumda umutsuzca kabullenişleri mevcuttur.

Psikoloji bilimi, majör depresyon bozukluğu için hem ilaç kullanımı hem de psikoterapi tedavi yöntemlerini çözüm olarak görmektedir. Oysa ilaçlar kesildikten sonra bozukluğun tekrarlanmasına sıklıkla rastlanmaktadır. Bir, işçi ve emekçilerin psikolojik destek alma konusunda yeterli imkânları bulunmamaktadır. İki, psikoloji bilimi günümüz dünyasını değiştiremez. Depresyona sebep olan kapitalist düzeni ortadan kaldıramaz. Psikoloji bilimine başvurmak gereklidir ama bu düzende yeterli değildir. Bu düzende ruh sağlığının yerinde olma olasılığı yok denecek kadar azdır. Bundan kaynaklı sağlıklı bir birey olmak ancak ve ancak kapitalizmin aşılması ile mümkündür.

Z. UMAP

* Anormal Psikolojisi, Gerald C. Davison ve John M. Neale, s.234...

"Tahrik, pişmanlık ve iyi hal" gerekçesi

Kadın katillerini ve tecavüzcüleri "iyi hal indirimi", "haksız tahrik indirimi" ile ödüllendirerek yeni tecavüz ve cinayetlere kapı açan düzen yargısı yine kendisinden bekleneni yaptı.

Hasret Çamoğlu'nu tornavidayla öldürmeye çalışan Yakup Kara hakkındaki müebbet hapis cezasının 11 yıl 3 aya indirilmesi "tahrik, pişmanlık ve iyi hal" gerekçelerine dayandırıldı.

Ceza indirimine ilişkin Anadolu 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nin açıkladığı gerekçeli kararda; geçen ay görülen duruş-

mada verilen müebbet hapis cezasının 11 yıl 3 aya indirilmesi şu gerekçelerle savunuldu: "Saniğin 14 yıllık karısının iş yeri çalıştırmaya başladıktan sonra alkol kullanıp, dul arkadaşlarıyla sıkça akşam gezmelerine çıkıp, geceleri eve geç gelip, bazen de gelmeyerek sanıkla aile birliğine uygun düşmeyen davranışları sebebiyle yaşanan anlaşmazlığın getirdiği birikim üzerine olay günü aksi ispatlanamayan telefonda cinsel içerikli mesajları gören sanığa 'Sen adam mırsın, bundan sonra böyle, işine gelirse'

şeklinde cevap vermesi üzerine saniğin kapıldığı sinir, hiddet ve şiddetli elemin etkisi ile suçu işlediği ve Çamoğlu'nun bu davranışlarının sanık lehine haksız tahrik olarak kabulü gerektiği kanaatine varılarak sanık hakkında haksız tahrik indirimi uygulanmıştır."

Öldürme girişimi anı ise mahkeme tarafından şu şekilde meşrulaştırılmaya çalışıldı: "Saniğin kapıldığı öfke ve şiddetli elemin verdiği gazap halinde eline geçen namlu uzunluğu 15 cm olan öldürmeye elverişli tornavidayı rastgele Çamoğlu'na vurmaya başladığı dosya kapsamından anlaşılmıştır."

**12 Eylül'den 15 Temmuz'a YÖK karanlığı sürüyor!
Özgürlüğümüzden ve geleceğimizden vazgeçmiyoruz!**

YÖK'e ve YÖK düzenine karşı mücadeleye!

Savaş çıgırtkanlığının, faşist baskının ve katliamların arttığı bir dönemde üniversiteler de yeni eğitim-öğretim yılının açılışını yaptılar. 15 Temmuz darbe girişiminin ardından ilan edilen ve tekrar uzatılan OHAL'in yansımalarını her yerde görüyoruz. Topluma uygulanan baskı politikalarının ve şiddetin dozu gün geçtikçe artıyor. AKP iktidarı gerici karanlığını bütün bir toplum üzerinde hakim kılmak istiyor.

Üniversitelerimizdeki tablo da bu genel atmosferden farklı değil. Gerici-faşist uygulamalar ve baskı politikaları ile gençlik zapturapt altına alınmak isteniyor. Bir yanda rejim krizinin bir sonucu olarak iptal edilen sınavlar, soruşturmalar, okuldan uzaklaştırmalar, tutuklamalar, kapatılan üniversiteler gerçeği, diğer yanda giderek gericileşen eğitim sistemi ve yaratılmak istenilen "dindar ve kindar" nesiller...

Sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda eğitimin piyasalaştırılmasına dönük uygulamalar ise hız kaybetmeden sürüyor. Harç paralarından kitap ücretlerine kadar her konuda üniversiteler birer ticarethane öğrenciler ise birer müşteri muamelesi görmektedir.

Son yıllarda birçok üniversitede AR-GE, teknokent vs. adı altında gerçekleştirilen projelerle sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda çalışmalar yürütülmektedir. Yine aynı şekilde Meslek Yüksekokulları adı altında, piyasanın ihtiyaç duyduğu meslek alanlarında ucuz ve kalifiye işçi yetiştirilmesi de buna bir örnek. İtaatkâr bir nesil yetiştirme hedefi doğrultusunda ilkokuldan itibaren bu müfredata uygun olarak verilen eğitim, üniversiteler için de söz konusu. Üniversitelerde eğitim bilimsellikten uzak, yalnızca ezbere dayanan, gerici bir anlayışla veriliyor.

Birer ticarethane gibi işletilen üniversitelerde, düşünen ve sorgulayan gençlik kesimleri YÖK yönetmeliğine tabi olarak cezalandırılıyor, soruşturmalar ve uzaklaştırmalarla üniversitenin dışına çıkarılıyor. Üniversitelerde özellikle 7 Haziran

seçimleri bahane edilerek başlatılan siyaset yasağı 15 Temmuz'un ardından daha pervasızca uygulanıyor. En ufak muhalif sesin dahi bastırılmaya çalışıldığı üniversiteler birer yarı açık cezaevine dönüştürülmüş durumda. Keza bugün öğrenciden çok sivil ve çevik kuvvet polisinin bulunduğu, gerici çetelerin cirit attığı birer kuruma dönüşmüş bulunuyor. Öğrencilerinden akademisyenlerine kadar, herkes bu saldırıların hedefindedir. Birçok hocamız aldığı cezalar ile üniversitelerimizden uzaklaştırılırken, bir kısmı da tutuklandı. Yine açılan soruşturmalar sonucu birçok arkadaşımızın eğitim hakkı gasp edildi.

Öte yandan 36 yıl geçse de YÖK ve YÖK düzeninin karanlığı hala hüküm sürmeye devam ediyor. Bugün 12 Eylül askeri faşist darbesinin üniversitelerdeki eli olan YÖK'e dair bir çok tartışma yapılıyor. Kapatılmasından isminin değişmesine bir dizi tartışmaya karşın, 12 Eylül'den 15 Temmuz'a ve OHAL'e YÖK karanlığı olduğu gibi korunuyor.

YÖK'ün kuruluşu sermaye iktidarının ihtiyaçlarından kaynaklanıyordu. 1960'larla birlikte dünya çapında yükselen sosyalist dalgaya, Fransa'daki öğrenci eylemliliklerine, silahlı halk ayaklanmalarına olan ilgi üniversitelerde de kendini belli ediyor ve sorgulayan, okuyan bir gençlik

geliyordu. Bu dönem bağrından Deniz, Mahir, İbo, Sinan, Taylan gibi öğrenci önderleri çıkarmıştı. '71'in ardından '80 darbesiyle birlikte sermaye için diken-siz gül bahçesi yaratılmak istenmiş, tüm toplumu zapturapt altına almak için baskı mekanizmaları devreye sokulmuştu. Sermayenin korkulu rüyalarından biri de sorgulayan, toplumsal olaylara duyarlı gençlik kesimiydi. Gençlik hareketine karşı, '80 darbesinin ardından sermayenin üniversitelerdeki baskı aygıtı işleviyle YÖK kurulmuştu.

YÖK'E VE YÖK DÜZENİNE KARŞI MÜCADELEYE!

Üniversitelerde yaşanan yoğun saldırı süreci toplumun diğer kesimlerine yönelik de sürdürülüyor. Son olarak OHAL'in 3 ay daha uzatılması bu saldırganlığın gide-rek artacağına habercisidir.

Emperyalistlerin artan savaş tamtamlarına, azdırılan militarizme, sömürüye karşı gençliği devrimci politikalar ekseninde taraflaştırmak en önemli sorumluluğumuzdur. Sistemin yapısal krizinin bir göstergesi olarak geleceksizlik saldırısının çok boyutlu işleneceği önümüzdeki süreçte tek yolun devrim olduğunu, devrim dışında bir alternatif bulunmadığını anlatacağız. Karanlığın, boğucu atmosferin dağıtılması işçi sınıfının, emekçilerin, gençliğin devrimci mücadelesi ve

kitlesel-militan eylemleri ile olanaklıdır. Gençlik olarak bizlere düşen sorumluluk, devrimci bir gençlik hareketinin geliştirilmesi için faaliyetlerimizi yoğunlaştırmaktır. Bu süre zarfında direneceğiz ve örgütleneceğiz! Gelecek ve özgürlük mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz!

Bu yıl 6 Kasım'ı her sesin bastırılmaya çalışıldığı, işçi ve emekçilerin en ufak hak arama eyleminin OHAL bahanesiyle engellenmeye çalışıldığı, akademisyenlerin ve eğitim emekçilerinin göstermelik gerekçelerle işten atıldıkları, öğrencilerin ise soruşturmalar ve uzaklaştırmalarla üniversite dışına itilmeye çalışıldığı bir dönemde karşıyoruz. Söz konusu dönem hem YÖK'e hem de YÖK ve türevlerinin kaynağı olan YÖK düzenine karşı mücadeleyi yükseltmeyi gerektiriyor. Gençlik mücadelesinin durgun ve parçalı tablosunu dikkate alarak bulunduğumuz her yerelde 6 Kasım'ı güçlü, kitlesel ve birleşik bir mücadele hattıyla örmek için seferber olmalıyız.

"Geleceğimizden ve özgürlüğümüzden vazgeçmiyoruz" beyanında bulunmak ve 6 Kasım'da aşağıdaki taleplerimizi bulunduğumuz alanlarda, sokaklarda bir kez daha haykırmak için mücadeleyi yükseltelim:

- YÖK kapatılsın!
- OHAL kaldırılsın!
- Eşit, parasız, bilimsel, laik, anadilde eğitim!
- Özerk, demokratik üniversite!
- Soruşturmalar, uzaklaştırmalar, cezalar geri çekilsin!
- Savaşa değil eğitime bütçe!
- Sermaye defol, üniversiteler bizimdir!
- Polis defol, üniversiteler bizimdir!

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

Ekim 2016

"Direnişin Sesi" İstanbul Üniversitesi'nde

Devrimci Gençlik Birliği (DGB), Buse Bayram'ın direnişinin sesini çeşitli araçlarla İstanbul Üniversitesi (İÜ) öğrencilerine taşıyor. İÜ'den 1 aylık uzaklaştırma cezası alan ve 3 Ekim'den beri İstanbul Üniversitesi ana kapısı önünde direnen, her gün polis ve özel güvenlik saldırısına

uğrayan Buse Bayram'ın direnişi üniversitenin çevresine yapılan yazılama ve dağıtılan bültenlerle öğrencilerin gündemine taşındı.

"İstanbul Üniversitesi'nde direniş var", "Soruşturmalar geri alınsın" yazılamaları yapıldı.

Ardından ise fakültelerde öğrencilere direniş için hazırlanan "Ferman da üniversiteler de bizimdir" yazan "Direniş'in Sesi" bültenleri verilerek süreç üzerine sohbet edildi. İÜ öğrencilerine süreç aktarılarak, saldırıların boyutu tartışıldı.

“Umudu büyötmeye devam edeceğiz!”

5 haftalık uzaklaştırma cezasına karşı 3 Ekim’den bu yana İstanbul Üniversitesi (İÜ) önünde direnişte olan DGB’li **Buse Bayram** ile direnişi ve yaşanan süreç üzerine konuştuk...

- İstanbul Üniversitesi’nde aldığınız ceza sonrası direnişe başladınız. Süreci anlatır mısınız?

Buse Bayram: Ben İÜ öğrencisiyim. Devrimci Gençlik Birliği üyesi, örgütlü bir öğrenciyim. Üniversitelerde siyasal faaliyete ve örgütlü, ilerici-devrimci öğrencilere yönelik saldırılar geçtiğimiz senenin başından itibaren özellikle hız kazanmıştı. Senenin başında seçimler bahane edilerek yasaklanan siyasal faaliyet, sene boyunca polis saldırısına uğramış, sene sonuna doğru polis saldırılarına İŞİD yanlısı gerici çeteler de eşlik etmeye başlamıştı. Bu saldırı süreci sadece İstanbul Üniversitesi’nde değil, eş zamanlı olarak Anadolu Üniversitesi ve Kocaeli Üniversitesi’nde de işlemiş, ODTÜ’de mescit provokasyonu olarak kendini gösterirken, Hacettepe ve Mersin Üniversitesi’nde ise faşist çetelerin saldırıları yaşanmıştı. Yani sermaye devletinin içinden geçtiği krizli süreç üniversiteler cephesine böyle yansımıştı. Bu süreç içinde rektörlük de boş durmamış, onlarca soruşturma açmıştı. Bu dönem de geçen seneki fiili saldırılar uzaklaştırma cezası şeklinde devam ettiriliyor. Amaç üniversitelerden örgütlü öğrencileri uzaklaştırmak, biatçı-itaatkâr bir üniversite yaratmaktır.

Bu ceza somutunda bana verilse de taşıdığı anlam çok daha geniş. Sonuçta ben bu cezayı örgütlü kimliğimden, ideolojik görüşümden ve buna uygun pratik faaliyetimden dolayı aldım. Dolayısıyla bu ceza da aslında kişisel olarak bana değil, örgütlenmeye ve bu örgütsel kimliğe uygun pratiğe verilen bir cezaydı. Toplamda üniversiteye dönük bir mesajı vardı: biat etmezsen bu üniversitede var olamazsın. Kapının önünde başlattığımız direniş de bu noktada anlam kazanıyor zaten: Üniversite önünde olmak “Hayır

gitmiyoruz, üniversiteler bizimdir” demek... “Örgütlülüğü, geleceği ve özgürlüğü cezalandıramazsınız” demek... Diğer öğrencilere “Başını eğip gitmekten başka bir yol daha var” demek...

- Direniş süresince yaşanan saldırılardan ve gelen tepkilerden de söz eder misiniz?

Buse Bayram: Direnişin 2. haftası geride kaldı. Bu süreçte haftada bir gerçekleştirdiğimiz basın açıklamaları dışında her gün gözaltı saldırısı yaşadık. Son olarak da Vatan Emniyet’e götürüldük, “terörle mücadele savcılığı”na çıkarıldık.

Açıkçası bu süreçte gereken desteği ne akademisyenlerden ne Eğitim Sen’den ne de farklı siyasetlerden gördük. Sonuçta üniversiteden uzaklaştırılan tek öğrenci ben değilim. Eğer hep birlikte bu iradeyi gösterebilseydik daha farklı sonuçlar üretebilirdi. Ayrıca bu uzaklaştırma saldırısı sadece öğrencileri vuruyor. Akademisyenler de bu soruşturma teröründen payına düşeni almış durumda. Yüzlerce akademisyen bu soruşturma dalgasının ardından meslekten

ihraç edildi. Saldırı aynı yerden ve aynı amaç doğrultusunda gerçekleştiriliyor, dolayısıyla mücadele de ortak örölmeli.

Fakat **Eğitim Sen** bu direnişe destek vermemesini “gündemlerin farklı olduğu” gerekçesiyle açıkladı. Bu açıklamayı almak için bile bürokrasinin kırk bin katlı labirentinde dolandık durduk. En sonunda bu açıklamayı yaptılar. Bu tutumları sansüre vardı, etkinliklerinde söz hakkı dahi tanınmadı. Geldiğimiz süreçte kamu emekçilerinin yaşanan saldırılara tepkileri basın toplantılarına, salon etkinliklerine sıkıştırılmış durumda. Ama içinden geçtiğimiz süreçte bu atmosferi parçalamanın tek yolu alanlarımızı terk etmemek, buralarda fiili meşru mücadele çizgisini var edebilmektir.

Bunun yanı sıra akademisyenlerin bazıları ile yüz yüze görüşme fırsatı yakaladık. Bunlardan bir kısmı başka üniversitelerdeki akademisyenlerle dayanışmak için alanlarda “dayanışmanın önemi” üzerine “beylik cümleler” kuran hocalarımızdı. Direnişimizi anlattığımızda ise “okulumun önünde böyle bir eylemi yapmam” dedi. Olası gelecek faşist saldırılardan bahsederek... İstanbul Üniversitesi içerisindeki “ilerici” kamu emekçilerinin ise korkuları çok büyük. Hâlâ kaybedecek şeyleri olduğuna inanıyor olabilirler. Destek olmak bir yana, daha örtülü istediğimiz lojistik ihtiyacımıza bile yanıt oluşturmazlar.

İstanbul Üniversitesi’nde görev yapan **Levent Dölek** çok açık bir biçimde “Böyle bir eylemi anlamlı bulsaydık biz yapardık. Siz bu süreçte her gün gözaltına alınmayı göze almışsınız, biz destek

veremeyiz” dedi. **Esra Mungan** ve Şebnem Korur Fincancı’nın manevi desteğini aldık. Gazetecilerden ise **Zeynep Kuray**’ın çok büyük desteğini aldık.

Hastane önünde direnen **Cemal Bilgin**’in desteği bizim için önemliydi. Bunun yanı sıra somut destek ilanı Çağdaş Hukukçular Derneği’nden geldi. Geçtiğimiz hafta avukatlara yönelik yaşanan saldırıdan kaynaklı basın açıklamamıza katılmadılar. Ama her hafta geleceklerini beyan ettiler.

Direnişin aldığı destekten öte politik bir anlamı var. Kartal’da **Eğitim Sen** gecesinde yapılan konuşma, İzmir’de yoldaşlarımızın yaptığı basın açıklaması bizim için önemli bir yerde duruyor. Direnişin sesini her yere taşımak... OHAL’de bunu yapabilmek önemli.

Biz üniversite öğrencilerine sınırlı da olsa sesimizi duyurmaya çalıştık. Bunda başarılı da olduğumuzu düşünüyoruz. Üniversitenin içerisine yazılar, bildirilerle, beyanname ile seslendik. Bu hafta ile birlikte Direnişin Sesi’ni hazırladık. Her gün 11.30-13.00 arasında İÜ önünde olacağız. Her Çarşamba da basın açıklamamızı gerçekleştireceğiz.

Sonuç olarak biz direnişe çıkarken gerçekten birçok şeyi göze aldık. Direnişe destek kısmı politik bir tutumdur aynı zamanda. Destek verenlerin ve açık bir biçimde vermeyenlerin durduğu zemin ile ilgili. Buna şaşırmıyoruz. Devrimci bir samimiyet taşıyan herkeste benim/bizim direnişim(iz) bir heyecan ve umut yarattı. Diğerlerinde ise müthiş bir korku. Hem dostta hem düşmanda... Bizler umudu büyötmeye devam edeceğiz!

DGB’lilere gözaltı saldırısı sürüyor

İstanbul Üniversitesi’nde (İÜ) DGB’li Buse Bayram’ın 1 aylık “uzaklaştırma” cezası almasına karşı başlayan direnişe 17 Ekim günü de polis saldırı, Bayram ve bir DGB’li gözaltına alındı.

Götürüldükleri Beyazıt Karakolu’nda gece de tutulan DGB’liler, ertesi gün Çağlayan’daki İstanbul Adliyesi’nde

savcılığa çıkarıldılar.

Savcılık, “örgüt propagandası” ile suçlanan DGB’lilerin direnişinin “TKİP’nin aldığı karar doğrultusunda başlatıldığını ve devam ettiğini” öne sürdü.

İşlemlerin ardından DGB’lilerin serbest bırakılmasına karar verdi.

İÜ direnişçisi: “Geleceğiz korkularınızı büyötmek için!”

Aldığı 5 haftalık uzaklaştırma cezasına karşı 3 Ekim’den bu yana İstanbul Üniversitesi (İÜ) önünde direnişte olan DGB’li Buse Bayram 19 Ekim günü ana kapı önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamaya işten atılan Uğur Konfeksiyon işçisi de katılarak destek verdi.

“SALDIRGANLIKLARI KORKULARINDAN”

Buse Bayram okuduğu basın açıklamasında geçtiğimiz yıl polis-idare-İŞİD’ci çeteler eliyle hayata geçirilen saldırılar sonrası siyasal faaliyet yasaklarına ve saldırılara değindi. 3. haftasında olan direnişte OHAL bahanesi ile her gün gözaltına alındığını belirten Bayram saldırının toplumun geneline yönelik saldırılardan bağımsız olmadığına dikkat çekti.

ÜNİVERSİTELER GERİCİLERE AÇILIYOR

Aldığı cezaya karşı başlattığı direnişe değinen Bayram, açıklamanın devamında şunları söyledi: “Bugün burada 1,5 saat durmamıza tahammöl edemiyorlar, basın açıklamalarımıza polis orduları yolluyorlar. Biz devrimci öğrenciler üniversiteden tecrit edilirken, içeride gerici ‘karma eğitime’ karşı stand açıyor. Üniversitelerimiz gericiğin yuvası haline getiriliyor.”

Ortadoğu’daki gerici savaşlara ve Kürt halkına karşı yürütölen kirli savaşa değinen Bayram, tüm bunlara karşı sözlerini söylemeye devam edeceklerini

belirtirken sermaye egemenliğinin korkudan beslendiğine dikkat çekti.

“OHAL’E RAĞMEN MÜCADELE SÜRÜYOR”

Tüm baskılara rağmen mücadelenin sürdüğüne vurgu yapan Bayram şunları söyledi: “Bizim ideallerimiz, düşlerimiz ve gelecek özlemimiz sermayenin belirlediği sınırlara asla sığmaz. Bütün bunlara karşı geleceğimizden ve özgürlüğümüzden vazgeçmiyoruz. Bu üniversitelerin gerçek sahibi bizleriz.

Buradan bir kez daha sesleniyoruz; Bizler geleceğiz! Evet bizler geleceğiz ve siz sömürücü asalaklar tarihin çöplüğündeki yerinizi almaktan kurtulamayacaksınız. GELECEĞİZ, KORKULARINIZI BÜYÜTMEK İÇİN! GELECEĞİZ ve DEĞİŞECEK DÜNYA!”

UĞUR KONFEKSİYON İŞÇİSİ DE EYLEME DESTEK VERDİ

Basın açıklamasının okunmasının ardından işten atılan Uğur Konfeksiyon işçisi Onur Eyidoğan konuştu. Yaklaşık bir

yıldır süren sendikal örgütlenme faaliyetinin patron tarafından işten atma saldırısıyla karşılandığını söyleyen Eyidoğan, OHAL’in fabrikalarda da hayat bulduğunu dikkat çekti. Eyidoğan’ın konuşmasıyla eylem sonlandırılırken, İÜ direnişinin önümüzdeki günlerde direnişteki Bomi, Avcılar ve Bakırköy belediye işçilerine taşınacağı söylendi. Direniş önümüzdeki hafta da okul önünde sürmeye devam edecek.

Basın açıklaması sırasında “gerici” sözlerine tahammöl edemeyen iki faşist provokasyon yaratmaya çalıştı.

Diyanet İşleri 15 Temmuz darbe girişiminin ardından hazırladığı “FETÖ raporu”nda “ideal gençlik” yaratmak için hazır olduğunu belirtmiş, “Camilere bağlı gençlik kolları oluşturmaktan ve il ve ilçelerde gençlik rehberi adıyla yeterli kadrolar ihdas etmekten” bahsetmişti.

Diyanet İşlerinin yasal olarak gençlik arasında “kurumsallaşma” isteği aslında çok öncelere dayanıyor. Bunun için 12 Eylül askeri-faşist darbesinin ardından din ve cemaatlerin (özel olarak da Gülen cemaatinin) gençlik içinde edindiği yere ve izlediği yola bakmak yeter de artar.

12 Eylül “apolitik” olmanın yüceltildiği bir dönemin önünü açtı. “Sağa sola bulaşmayan”, yani “siyasetten uzak”, ancak paranın, kariyerin ve sermayenin peşinden koşan, sömürüyü kabullenen ve hatta din olgusuyla bunu meşrulaştıran bir gençlik yetiştirildi. Diyanet’in bugün camilere bağlı olarak kurmak istediği gençlik kolları da bunun günümüzdeki

“ideal gençlik”

karşılığı oluyor. 15 Temmuz sonrası AKP darbesinin 12 Eylül’ü aratmayan, hatta kimi zaman onu da aşan uygulamalarına bakıldığında Diyanet’in talebinin zaten halihazırda var olan ve 12 Eylül’den beri devam eden “gençlik projesinde bir yer edinme” isteği olduğu görülecektir. Yıllardır gençlik içinde izlediği politikalarla, “sorgulamayan, dindar ve kindar”

bir gençlik yetiştirmeye çalışan sermaye iktidarı, bugün bunun için Diyanet gibi birçok devlet kurumunu kullanmayı planlıyor. Kredi ve Yurtlar Kurumu’nda daha önce başlayan “manevi rehberlik” projesini ise illere, ilçelere ve mahallelere yaymak istiyor. Camilerde örgütlenecek gençlik kolları bunu yaygınlaştırmının ve her alana nüfuz edebilmenin

imkanı olarak değerlendiriliyor.

Görüldüğü üzere AKP iktidarı 15 Temmuz’un ardından bütün gerici projelerini daha büyük bir hırsıyla hayata geçirmek istemektedir. İşçi ve emekçi çocuklarına okullarda, camilerde, sokaklarda “dini değerler” adı altında dini eğitimler vererek, 12 Eylül’den beri üzerine aldığı görevi yerine getirmiştir, getirmeye devam etmek istediğini de büyük bir hevesle sergilemektedir.

Sermaye iktidarı için “ideal gençlik” projesi, düzenin geleceğini garantiye alma, ömrünü uzatma çabasıdır. Devrimci gençliğin görevi ise “ideal gençlik” vb. türden projelerin karşısında devrimci bir gençlik hareketini örgütlemektir. “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm” şiarı, bütün bu gerici politikalar etkisindeki gençlik güçleri arasında var olmayı, onları değiştirip dönüştürmeyi, yani geleceği bugünden örgütlemeyi gerekli kılar.

Sistemin projesi belli: Geleceksizlik!

Dizginlerinden boşalan bir saldırı dalgasıyla yüz yüzüz. Yüzlerce öğretmen okullarından uzaklaştırılıyor, görevden alınıyor. Okullar iktidar sahiplerinin istediği şekilde yeniden dizayn ediliyor.

Son olarak, Türkiye'nin en yüksek puanlı okullarına yönelik yeni bir düzenleme gerçekleştiriliyor: "Proje okul!" Ocak 2015'te İstanbul Erkek Lisesi'nin de içinde olduğu 40'ın üzerinde lise "proje okul" olarak belirlenmişti. Bugün 155 "proje okul" olduğu ifade ediliyor.

Bu okullarda ise özel projelerin gerçekleştirileceği, akademisyenlerin danışmanlık hizmeti vereceği ve okulların imkanlarının fazlaştırılacağı söyleniyor. Peki proje okul uygulaması bu kadar iyi niyetli mi?

PROJE OKULLARDA NELER OLUYOR?

Belirlenen okullarda yöneticilerin ve öğretmenlerin atamasını il ve ilçe milli eğitim müdürlükleri yerine doğrudan milli eğitim bakanı yapacak.

Uygulamaya göre öğretmenler merkezlere çağırılabilir. Yıllar boyunca emek vermiş öğretmenler yetersiz bulunarak bir anda görevden alınabiliyor.

Milli Eğitim Bakanlığı Müsteşarı'nın konuyla ilgili açıklaması şöyle: "Toplam 155 proje okulda 4 bin 598 öğretmen var. Bunların 1.187'si 8 yıldan daha uzun süredir çalışıyor. Bir kısmı zaten okullarında çalışmaya devam edecek." Bugün birçok okulda öğretmenlerin yarısı gönderilmiş durumda.

Yine Türkiye'nin en yüksek puanlı okullarına, örneğin Kabataş Erkek Lisesi'nin boş kontenjanlarına taban puanı aranmadan düşük puanlı öğrenciler geçiş yapabiliyor. Kabataş Erkek Lisesi'nin taban puanı 494 iken 362 puanla öğrenci aldı. Demek oluyor ki bu okullara girmek için Milli Eğitim Bakanlığı'nda bir "dayı"nın varlığı yeterli.

Öte yandan geçen yıldan bu yana birçok lisede eylemlilikler yaşandı. Geçen

dönem İstanbul Erkek Lisesi Müdür Yardımcısı Hikmet Konar'ın konuşması sırasında öğrenciler sırtlarını dönerek protesto etmişti. Hikmet Konar Milli Eğitim Bakanı tarafından sınavsız atanmıştı. Daha sonra birçok lisede öğrenciler, okul yönetimini ve gerici uygulamalarını protesto ederek bildiriler yayınlamıştı.

Bu yeni dönemde bir dizi okulda "#projenizdeğiliz" ve "#öğretmenlerime-dokunma" hashtagleri ile kampanyalar başlatıldı. Kabataş Erkek Lisesi'nde tüm öğrencilerin katıldığı oturma eylemi gerçekleştirildi. Kadıköy Anadolu Lisesi'nde öğrenciler ve veliler oturma eylemleri yaparak protestolar gerçekleştirdi.

"Proje okul" uygulamasının asıl hedefi bellidir. İktidar, her alanda olduğu gibi eğitimde de kendisine muhalif olanları susturmak ve okullardan göndermek, yerine kendisine biat edenleri yerleştirmek istemektedir. Diğer yandan da dinci gerici, itaatkar bireyler yaratabilmeyi ve bu köklü liselerin kültürel yapısını değiştirerek kendi gerici politikaları ekseninde

şekillendirmeyi hedeflemektedir.

Yıllarca robot gibi çalışıp sınavlara da hazırlansak, Türkiye'nin en iyi liselerinin sıralarında da otursak, düzen sahiplerinin sunduğu gelecek koyu bir geleceksizlikten başka bir şey değil.

Çünkü eğitim sistemi muktedirlerin iki dudağı arasındadır. Ne senin geleceğin ne de bir başkasının geleceği umurlarında... Umurlarında olan, bu işten ne kadar "kâr geleceği"dir sadece. Senin yıllarca hazırlanıp girdiğin okullara, bazıları sadece torpille kolayca girebiliyor. Bu böyleyse, kim bilir üniversitelerde, hatta iş yerlerinde durum nasıldır diye bir de siz düşünün. Şimdi hala susarak, mücadele etmeden iyi bir geleceğinizin olacağından emin misiniz?

Bugün bizlerin geleceği, eğitim sisteminde istedikleri her an köklü değişiklikler yapanların ellerinde değil. Gelecek, okul sıralarında hakkımızı arayarak, bu sistemin projesi olmayı reddedip mücadele ederek bizim olacak.

DEVİRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ

Kadıköy Anadolu Lisesi'nde eylem

"Proje okul" kapsamında 71 öğretmenin sürgün edildiği, öğrencilerin oturma eylemi yaparak durumu protesto ettikleri için müdür tarafından sorguya alındığı Kadıköy Anadolu Lisesi'nde (KAL) 14 Ekim günü eylem gerçekleştirildi.

KAL önünde bir araya gelen veliler okulun çıkış zili çalmadan önce basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylem için lisenin etrafının çevik kuvvet, TOMA ve çok sayıda sivil polisle ablukaya alındığı görüldü.

Velilerin, eski mezunların, sürgün edilen öğretmenlerin, Eğitim Sen üyelerinin ve milletvekillerinin katıldığı basın açıklamasında söz alan bir veli, çocuklarının müdür tarafından sorguya çekildiğini, "sizin üst aklınız kim" diye sorulduğunu ve tehdit edildiklerini belirtti.

Veliler, "proje okul" kapsamında eğitimde dinci-gerici uygulamaların getirildiğini vurguladılar ve bütün bunlara karşı susmayacaklarını dile getirdiler. Ayrıca eğitimdeki ticari uygulamalara dikkat çektiler.

LİSELİLER POLİS TARAFINDAN KORKUTULMAYA ÇALIŞILDI

Lisenin çıkış zili çalmasıyla okuldan çıkmak isteyen KAL öğrencilerinin ana kapıdan çıkması engellendi. Öğrencilerin çevik kuvvet ve TOMA'nın beklediği kapıdan çıkması sağlanarak gözdağı verilmeye çalışıldı. Buna rağmen KAL öğrencileri "Asla yalnız K.A.L.mayacaksn!" sloganlarıyla okuldan çıkarak eyleme katıldılar. "Birleşe birleşe kazanacağız!" ve "Projeniz değiliz!" sloganlarını attılar.

DGB'LİLERLE KONUŞMALARI ENGELLENMEYE ÇALIŞILDI

Eyleme katılan DGB'liler birçok öğrenciyle yaşanan süreç hakkında sohbet etti. Sivil polislerse DGB'lilerle konuşan liselilerin yanına giderek "Çevik kuvvet bunlar için geliyor, onlarla konuşmayın gözaltına alalım" diye tehditlerde bulundular. Eylem velilerin getirdiği lokma aracının lokma dağıtımıyla son buldu. Eylemde liselilere *Liselilerin Sesi* de ulaştırıldı.

Fusun Yönder Anadolu Lisesi'nde de protesto

OHAL bahanesiyle proje okullarındaki öğretmenlerin sürülmesinden sonra proje okullarına yandaş öğretmenler atanmaya başlandı. Fusun Yönder Anadolu Lisesi'nde de yaklaşık 3 haftadır temel dersler boş geçiyor.

Öğrenciler, okul müdürüyle konuşmak istediklerinde tatmin etmeyen cevaplarla karşılaştılar. 1 hafta boyunca

"Siz eşit ağırlık örgencisisiniz matematik görmenize gerek yok", "Öğretmen yok", "Yapacak bir şey yok", "Yüksek puanlı bölümlerde okumanıza gerek yok başka bölümler tercih edersiniz" gibi son derece keyfi cevaplar aldılar. Bunun üzerine 14 Ekim Cuma günü okul çıkışı tören öncesi öğrenciler 1 dakika boyunca alkış protestosunda bulundu, bunun üzerine

okul müdürü 2 öğrenciyi odasına götürüp ifade aldı.

Protesto geniş kapsamlı olmasa da 17 Ekim Pazartesi günü "öğretmen eksikliği" kalmamıştı. Bu olay gösteriyor ki se simizi yükselttiğimiz zaman haklarımızı elde edebiliriz.

FÜSUN YÖNDER ANADOLU LİSESİ'NDEN BİR DLB'Lİ

OHAL'e karşı direniş!

OHAL, sermaye devletine muazzam imkânlar sağlamaya devam ediyor. Artık özel bahane üretmeye gerek duyulmadan hak arama girişimleri engelleniyor, yasaklanıyor. Toplumsal muhalefetin her kesimi baskı altına alınarak, OHAL yasaklamaları meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Haklarını arayan emekçilerin mücadelesi, muhalif kesimleri hedef alan saldırılara karşı protestolar, üniversitelerdeki idare-polis-faşist işbirliğine, baskı-soruşturma-uzaklaştırma saldırılarına karşı Kocaeli Üniversitesi (KOÜ) ve İstanbul Üniversitesi (İÜ) örneğinde olduğu gibi öğrencilerin eylemleri OHAL "bahanesine" çarpıyor. DGB'li Buse Bayram'ın, üniversite yönetimi tarafından verilen "5 haftalık uzaklaştırma cezası"na karşı başlattığı direniş iki haftadır polis saldırısına uğruyor.

Liselerin önünde dahi TOMA'ların ve polislerin beklediği bir süreçten geçiyoruz. OHAL'de 40 bin gözaltı, 20 bin tutuklama, 30 bin açığa alma, TV, radyo, gazete kapatmalar gerçekleştirilmiş, 3 binden fazla basın emekçisi işsiz kalmıştır.

Eylemlere saldıran devlet, artık top-tan yasaklama yoluna başvuruyor. 10 Ekim Ankara Katliamı'nın 1. yıldönümü nedeniyle yapılmak istenen anmaları ve KESK'in 15 Ekim'de yapacağı "İşimiz Geleceğimiz için Direniyoruz" mitingini yasaklayan Ankara Valiliği, şimdi de "güvenlik gerekçesiyle" 30 Kasım'a kadar

her türlü toplantı, gösteri, yürüyüş ve mitingi yasakladı. Ardından Antep'te ve Artvin'de de eylem ve etkinlik yasakları geldi. Bu yasaklamaların diğer illerde de kısa zamanda örnek model olarak yaygınlaşacağını görmek zor değildir.

OHAL sadece toplumsal muhalefeti terörize etmenin vesilesi olmuyor. İş yerlerinde de patronlar OHAL silahını işçiye karşı kullanmaktan geri durmuyor. İş yerinde ortaya çıkan hak arama girişimleri patronların OHAL tehditleriyle birlikte engellenmek isteniyor. Özetle bir bütün olarak OHAL sermayenin işine çok iyi geliyor. Ağır sömürü koşullarının, kiralık işçiliğin ve diğer hak gasplarının gündem-

de olduğu bir süreçte AKP sermayeye OHAL'i bir "lütuf" olarak sunmuş oluyor.

Sermaye devletinin ve onun hizmetindeki Erdoğan AKP'sinin en ufak bir toplumsal muhalefete, tepkiye dahi dayanacak gücü yoktur. Biliyorlar ki "tek bir kıvılcımdan büyük yangınlar çıkar." O nedenle her hak arama eylemine, her muhalif sese karşı devlet terörü devreye sokuluyor. İçeride ve dışarıda savaş konseptiyle ayakta kalmaya, yaşadıkları çok yönlü krizleri atlarmaya çalışanların bildiği başka yol yoktur.

Bu nedenle böylesi bir süreçte OHAL engellemelerine ve yasaklamalarına karşı direniş yükseltmek oldukça önemlidir.

Onların gücü mevcut yasa ya da yasaklamalardan geliyorsa, işçi ve emekçilerin de haklılığından gelen bir meşrulukla hareket etmesi gerekmektedir. İşçi sınıfı, emekçiler, gençler, kadınlar, toplumsal muhalefetin tüm ilerici güçleri her alanda karşımıza çıkan OHAL uygulamalarına karşı söz, eylem ve örgütlenme hakkına sahip çıkarak direniş büyütmelidir. Bunun yolu fiili-meşru mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir. Yasak ve engelleri durdurmanın, var olan hakları korumanın ve de yeni haklar kazanmanın başka bir yolu yoktur.

Sermaye devletinin çıkmazı

bir Kürdün bile olmasına tahammül edilemeyecek bir anlayışı ortaya çıkarıyor. Bu yüzden gözü dönmüş bir saldırganlık sergileniyor.

Öyle ki AKP erken seçim olasılığını bile HDP'nin meclis dışında kalmasını gözeterek yapıyor. Sınırları ve istemleri düzen içi olsa da Kürt siyasal hareketinin en güçlü toplumsal muhalefet odağı olması gerçeği, AKP için kabul edilemez bir hal almış durumda. Ortadoğu'da Kürt halkının kazanımları etkisini kaybetmek bir yana, gün geçtikçe daha belirsiz hale gelmektedir. Bunun içerideki yansıması sermaye devletini fazlasıyla korkutmaktadır. Dış politikada artık esamesi okunmayan "kırmızı çizgiler" içeride korunmaya çalışılmaktadır. Bu yüzden Kürt halkının kazanmış olduğu tüm mevziler saldırıya uğruyor.

Türkiye'de ve bölgede yaşanan gelişmeler AKP eliyle devlet terörünün daha da şiddetlenmesini göstermektedir. Çıkışsız olan sermaye devleti, en iyi bildiği şeyi tekrarlamaktadır. Fakat bugüne kadar yaşananlara bakıldığında, şiddetle ezme/bastırma tutumu, zamanı uzatmak dışında başka bir sonuç doğurmayacaktır. Kürt ulusunun haklı istemleri, öneminden hiçbir şey kaybetmeden orta yerde durmaktadır. Gerek Kürt halkına, gerekse Kürt örgütlülüklerine yapılan saldırılar var olan bu gerçeği ortadan kaldırmak yerine onu daha da önemli hale getirmektedir.

En sıkışmış dönemlerinden birini yaşayan rejim için Kürt ulusunun haklı istemleri krize neden oluyor. Bu krizden kurtulmak için "ez ve çöz" anlayışı yasalar bile hiçe sayılarak devreye sokuluyor.

Rejim her ne kadar istediği kadar terör estirse de Kürt halkını ve onun örgütlü gücünü tümüyle ezip geçemeyeceğini biliyor. Bu, rejimin en zayıf tarafı. Kürt halkının zayıf tarafı ise hala gerçek dostlarıyla kader birliğinin yaratılmamış olmasıdır. Kendisi gibi sömürülen Türkiye işçi sınıfı ve emekçiler mücadelenin bu cephesinde "seyirci" konumları nedeniyle sermaye devletine cesaret verirken, Kürt halkının yalnızlaştırılmasında da olumsuz rol oynamaktadırlar.

Çok yönlü bir kriz içinde olan rejimin, Türkiye işçi sınıfına ve emekçilere verebilecekleri ise son çıkan yasalardan görülebilir. Kiralık işçiliğin artık yasallaştığı şu günlerde OHAL çok yönlü olarak düzen tarafından fırsata çevrililmektedir. Devlet terörü, hak ve özgürlüklere yapılan saldırılar OHAL ile kolayca hayata geçirilirken, işçi sınıfı da OHAL vesilesiyle ciddi bir saldırı altındadır. Asıl çözücü halkın "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" eksenine oturacak bir mücadele olduğu yeterince açıktır.

Kürt halkına yönelik baskılar aralıksız devam ediyor. HDP Hukuk Komisyonu'nun, tutuklanan HDP/DBP üyelerine ilişkin haftalık olarak açıkladığı veriler bu saldırıların kapsamını gösteriyor. Artık sadece bir gün içinde gözaltına alınanların sayısı yüzü aşıyor. Belediyelere yönelik kayımlar, el koymalar ve gözaltı-tutuklama saldırılarının yanı sıra HDP milletvekilleri üzerindeki baskılar da arttırılıyor. Son olarak Selahattin Demirtaş hakkında da "hükümeti açıkça aşağılamak" gerekçesiyle açılan soruşturma ile seçme ve seçilme hakkının elinden alınması gündemde.

Gelinen yerde artan devlet terörünün nedeninin içeride ve dışarıda yaşanan sıkışma olduğu iyice ortaya çıkıyor. Kürt sorunu karşısında devletin çözümsüzlük politikası dönüp dolaşıp tekrar aynı noktaya geliyor. İnkâr ve imha çizgisi olanca şiddetiyle devam ediyor. Ancak bu terörün şiddeti ne kadar artarsa artsın, bu politika sistem için bir çözüm olmuyor. Bu gerçek dışarıda tek

“OHAL devrimci tutsakları teslim alamıyor”

TKİP dava tutsağı Özgür Karagöl, Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden gönderdiği faksta OHAL ilanıyla birlikte hapishanelerdeki hak ihlallerine dikkat çekerek bütün bunlara karşı devrimci tutsakların teslim alınamadığını belirtti.

Karagöl, gönderdiği mektupta sağlık durumlarının iyi olduğunu, ancak 15 Temmuz darbe girişiminin ardından hayata geçirilen keyfi yasak ve baskılarla boğuştuklarını belirterek şunları ifade etti:

“Şimdilik hapishane sorunları ve de 15 Temmuz sonrası hapishanelerin yeni durumu ile uğraşmaktayız.

“Malum, memlekette ‘ileri demokrasi’ dönemi yaşanıyordu. 15 Temmuz sonrasında ise level atladık. Özellikle hapishaneler OHAL ile bu hale geldi. Saldırıları tüm hapishanelerde aynı; dışarıya nasıl keyfiyetle yönetiliyorsa içerisi daha da beter. Dışarıda her ne kadar bir suskunluk

hali olsa da hapishanelerde direniş geleceği hep devam edegeldiğinden, OHAL hak gasplarıyla sınırlı kalıyor, teslim alamıyor. Hem de devrimci yapıların ortak hareket edemiyor oluşuna rağmen... Yani bu kaleler KB’de de değinildiği üzere teslim alınamıyor hiçbir ‘HAL’de.”

KİMİNLE SOHBETE ÇIKILACAĞINI İDARE BELİRLİYOR

Karagöl, geçtiğimiz ay gasp edilen açık görüş haklarının eskisi gibi ayda bire döndüğünün idare tarafından söylendiğini belirterek, şunları ifade etti:

“Açık görüşleri birçok hapishanede 2 ayda bire çevirmişlerdi. Burada da Eylül ayı açık görüşümüz bu sebeple güme gitmişti. Geçtiğimiz hafta, eski haline, ayda bire çıkarttıklarını söyledi idare. Bir de sohbete çıktık toplam 10 kişi 2,5 saat süreliğine. Sohbete TİKKO davasından

arkadaşlarla çıktık. Burada idare belirliyormuş önceden beri kimlerin kimlerle sohbete çıkacağını.

“F2’ler hak kazanımı anlamında F1’lerden çok geri konumda. Bu durumun çözülmesi ise kısa vadede görünmüyor. Uzun soluklu düşünmek gerekiyor haliyle...”

GÖRÜŞÇÜLERİN GÖTÜRDÜĞÜ YAYINLAR ALINMIYOR

Karagöl, Kızıl Bayrak gazetesinin en son 30 Eylül tarihli sayısının ellerine ulaştığını belirterek, görüşçülerin götürdükleri yayınların keyfi bir şekilde idare tarafından alınmadığını, kitap vb. yayınların posta yoluyla gönderilmesinin dayatıldığını ifade etti.

Karagöl son olarak tüm dostlara selamlarını iletirken mektubunu sonlandırdı.

Kadın tutsaklar hücreleri yaktı

Silivri 9 No’lu F Tipi Hapishanesi’nde kalan kadın tutsaklar erkek gardiyan dayatmasının ardından, gardiyanların baskıları ve cinsel işkencelerine uğradı. Saldırıyı protesto etmek için kadın tutsakların hücrelerini ateşe verdiği belirtildi.

“Kadın tutsağın kasıkları tekme-lendi”

Halkın Hukuk Bürosu (HHB) tarafından 14 Ekim günü duyurulan saldırı ve eyleme ilişkin şöyle denildi:

“Silivri 9 No’lu F Tipi Hapishanesi’ndeki kadın tutsakların bu sabah işkence ve tacize uğradıklarını ve bu sebepten dolayı bazı kadın tutsakların hücreleri yaktıkları bilgisini aldık. Kısa bir süre önce ameliyat olan ve sağlık sorunları devam eden Aysu Baykal’ın Silivri 9 No’lu F Tipi Hapishanesi’nde darp edilerek, kasıklarının tekmelenildiği, kanaması olduğu ve ağır işkence edildiği bilgisi verildi.”

“İşkence devam ediyor”

Öte yandan HHB avukatı Ebru Timtik de, ailesiyle aynı gün telefon görüşmesi yapan bir tutsağın “işkence devam ediyor” dediğini aktardı. Ebru Timtik, telefon görüşmesinde saldırıya karşı hücreleri ateşe verdiklerini söyleyen tutsağın konuştuğu sırada görüşmenin kesildiğini de sözlerine ekledi.

Hücrede açlık grevine başladı

Antalya L Tipi Kapalı Hapishanesi’nde 3 aydır keyfi bir şekilde tek kişilik hücrede tutulan ve arkadaşlarıyla görüştürülmeyen Şervan Yılmaz isimli tutsak, girişimlerinin sonuç vermemesi üzerine 17 Ekim itibarıyla açlık grevine başladı. Yılmaz’ın annesi, 6 yıldır tutuklu olan Yılmaz’ın hapishanede yer olmadığı gerekçesi ile tek kişilik hücrede tutulduğunu, hapishane idaresinin “koğuşa alacağız” demesine rağmen tek kişilik hücrede tutulmaya devam edildiğini söyledi.

Açlık grevine başlayan Yılmaz’ın, ailesini arayarak kendisine gelebilecek herhangi bir zarardan hapishane idaresinin sorumlu olacağını söylediği ifade ediliyor.

238. F Oturması: Yaşar İnce serbest bırakılsın!

Hasta tutsaklar için F Oturması eyleminin 238’si 15 Ekim günü Yaşar İnce için yapıldı.

Galatasaray Meydanı’nda sloganlarla başlayan eylemde basın açıklaması Ümit Dolu tarafından okundu.

Açıklamada OHAL’le birlikte dışarısının da bir çeşit hapishaneye dönüştürüldüğü belirtilirken muhalif düşüncenin suç sayıldığına dikkat çekildi. Açıklamanın devamında hasta tutsak Yaşar İnce’nin durumuyla ilgili şu ifadeler yer aldı: “Yaşar İnce şu an Tekirdağ 2 No’lu F Tipi Hapishanesi’nde bulunmaktadır.

2006 yılında tutuklanan Yaşar İnce, Hepatit B taşıyıcısı iken tedavisinin geciktirilmesi ve geç müdahale edilmesi sonucu Hepatit B aktifleşmiştir. Bu aktifleşme devam ettiği zaman siroz ve karaciğer kanserine neden olmaktadır.

Birçok hastalıkla baş etmeye çalışan Yaşar İnce, son gönderdiği Ağustos 2016 tarihli mektubunda nefes almanın bile güçleştiği daracak bir ring aracıyla 11 saatlik bir yolculuğun ardından Sincan’dan Tekirdağ’a getirildiğini, girişte çıplak arama dayatmasının yapıldığını belirtmiş, sohbet ve spor hakkının tamamen kaldı-

rıldığını, havalandırma hakkının 1 saate indirildiğini ve 2-3 kişilik hücrelerde 6-7 kişi kaldıklarını dile getirmiştir.”

İnce’de Hepatit B’nin yanı sıra kanser riski, kalp rahatsızlığı, böbrek taşı, bel fıtığı, karaciğer enfeksiyonu gibi hastalıklar olduğuna dikkat çekilerek tüm bunlara rağmen tedavisinin yapılmadığı belirtildi.

Açıklama tecritin kaldırılması, sağlık hakkı, ağır hasta mahpusların serbest bırakılması talepleri sıralanarak sonlandırıldı. Polis bu haftaki eylemi de demir bariyerlerle çevirerek yalıtıma çalıştı.

Radikal palyaço: Dario Fo

F. Deniz

"Tüm bu ipleri elinde tutanlar oyun içinde oyun oynuyorlar. Medya, televizyonlar ve diğerleri aracılığıyla, bütün güçleriyle halkın kendilerinin sebep olduğu şartların içinde yaşamayı kabullenü sağlamaya çalışıyorlar."

Dario Fo

Halk tiyatrosunun önde gelen isimlerinden Dario Fo geçtiğimiz haftalarda dünyaya gözlerini kapadı. 90 yaşında aramızdan ayrılan Fo, sanatta 44 yılı geride bırakmıştı. Edebiyat, görsel sanatlar vb. birçok alanda ürünler veren sanatçı daha çok tiyatro yönü ile öne çıktı. Çalışmalarıyla dostlarının sevgisini kazanırken, yaptığı eleştirel sanat nedeniyle egemenler tarafından pek sevilmedi. Yapıtları pek çok kez yasaklandı. Son olarak Türkiye’de, 15 Temmuz darbe girişimi sonrası OHAL uygulamaları kapsamında diğer tiyatro yazarlarına yapıldığı gibi Fo da yasaklandı. Fakat büyük usta oldukça vakur bir şekilde “bundan onur duyduğumu” belirterek, “benim için ikinci kez Nobel ödülü kazanmak gibi” dedi. Ve böylelikle politik gücünü de göstermiş oldu.

24 Mart 1926’da İtalya’da dünyaya gelen Fo, devrimci sosyalist dünya görüşü ile anne ve babası aracılığı ile tanıştı. Demiryolu işçisi olan babası 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda direniş hareketinde aktif olarak yer alıyordu. Fo’nun sanat-edebiyat ile tanışması ise dedesi sayesinde oldu. Seyyar satıcı olan dedesi sebze-meyve satarken satışın daha etkili olabilmesi için küçük hikâyeler anlatıyor ve dikkat çekmeye çalışıyordu. Bu davranış biçimi Fo’yu o yıllarda etkilemiş olacak ki sanat yaşamına atıldığında da tiyatroyu bu bakış açısı ile ele aldı. Dario Fo tiyatrodaki hikâye anlatıcılığının etkili gücünü kullanmış, dahası bunu keşfetmiş, buradan hareketle üreten bir sanatçı olmuştur.

Dario Fo için sanat-tiyatro toplumun gündelik yaşamından bağımsız ele alınmadı. Bu bakışla, hayatında hiç tiyatroya gitmemiş bir kişiyi bile tiyatroya çekebiliyordu. Bunu yapabilmekteki başarısı tiyatroya bakiştaki doğallık ve üsluptu. Fo, tiyatrodaki sokaktaki insanın dilini kullanıyordu. Bir emekçinin

günlük yaşamda karşı karşıya kaldığı sorunları tiyatrosunun konusu haline getirdiği için onu izleyen kitleler yapıta kolaylıkla kendilerini bulabiliyordu. Fo’nun yapıtları bu yönü ile emekçilerdeki yabancılaşmanın da önüne geçen bir işlev görmüştür.

Daha sora eşi olacak olan Franca Rame ile tanışması ise sahne tasarımcılığı ve aktörlük de yapan Fo’nun yaşamında dönüm noktası diyebileceğimiz bir olay oldu.

Fo ve Rame çifti siyasi hiciv diyebileceğimiz tarzda ürünler ortaya koydu. Ve bunun şiddeti yer yer iktidarların karşı şiddetini de üzerlerine çekti. Tek başına çeşitli iktidarların eleştirilmesi ile sınırlı kalmadı. Fo ve Rame, tiyatroyu adeta salonlardan çıkarıp eylem alanlarına taşıdılar. Salondan çıkan tiyatro oyunları grevdeki, işgaldeki işçilerle, eylemdeki öğrenci gençlikle buluşmaya başladı. İşte bu sayede egemenler nezdinde daha da tehlikeli hale geldi. Bunun üzerine birçok ülkede Fo’nun oyunları yasaklandı. Onun sırrı işçi ve emekçileri

aydınlatmada ve topluma bilinç taşımasındaydı. Tabi sömürücü iktidarların çelişki ve açıklarını eleştirel bir yöntemle açığa çıkarmasında da...

Mücadeleyi bir bütün olarak ele alan Dario Fo sanatı sınıflar mücadelesinden bağımsız bir olgu olarak ele almıyordu. Sanat ile ilgilenmeyi işçi emekçilerden soyutlanmak olarak ele almadığı gibi, politik mücadeleyi de sanat yaşamından ayrı tutmuyordu. Bunun için komünist partiye organik olarak da katılarak devrimci öncünün politik pusulasından sonuna kadar faydalanmayı da bildi. 1970 yılında İtalyan Komünist Partisi ile birlikte hareket eden Fo ve Rame çifti yaşamlarını hep örgütlü bir şekilde sürdürdüler.

Fo için mücadele yaşamın öylesine bir parçasıydı ki düşmanın olmasını yaşamının bir parçası olarak ele alıyor, düşmanları olmadan yaşamın renksiz ve yüzeysel olacağını düşünüyordu. Belki de bu durumu gelişimin bir ön koşulu olarak görüyordu.

YA SARAYIN SANATÇISI OLMAK YA DA EMEKÇİLERİN...

Dario Fo’nun yaşam karşısındaki bu net duruşu günümüzde sadece devrimcilere değil, şu ya da bu düzeyde sanat ile uğraşan geniş kesimlere de yol göstermektedir. Bugün toplumun her türlü baskı aracı ile kuşatılmaya çalışıldığını da göz önünde bulundurduğumuzda, Fo, tüm baskılara rağmen egemenlerin üzerine cesaretle gidebilen örnek bir isimdir.

Sermaye partisi AKP’nin toplumsal yaşamı baskı altına alması, toplumun geniş kesimlerini gerici bir zeminde taraflaştırmaya çalışması sanat yaşamında da kendini göstermekte, birçok sanatçı adeta “saray sanatçısı” haline gelmektedir. Yavuz Bingöl’ünden Cengiz Özkan’ına kadar sarayın kapılarında sıraya girenler kendi kimliklerini üç kuruşa satarken, Dario Fo’lar yapıtlarının yasaklanmasından gurur duymaktadırlar.

Yasağı ödül sayan onurlu sanatçılar bize yol gösteriyor.